

2. Dnevnika

¹ I Solomun sin Davidov utvrdi se u carstvu svom, i Gospod Bog njegov bješe s njim, i uzvisi ga veoma.

² I Solomun reèe svemu Izrailju, tisuænicima i stotinicima i sudijama i svijem knezovima svega Izrailja, glavarima domova otaèkih,

³ Te otidoše, Solomun i sav zbor s njim, na visinu koja bijaše u Gavaonu; jer ondje bijaše šator od sastanka Božijega, koji naèini Mojsije sluga Gospodnji u pustinji.

⁴ A kovèeg Božji bješe prenio David iz Kirijat-Jarima na mjesto koje mu spremi David; jer mu razape šator u Jerusalimu.

⁵ I oltar mjedeni koji naèini Veseleilo, sin Urija sina Orova, bijaše ondje pred šatorom Gospodnjim. I potraži ga Solomun i sav zbor.

⁶ I prinese Solomun ondje pred Gospodom na oltaru mjedenom, koji bijaše pred šatorom od sastanka, prinese na njemu tisuæu žrtava paljenica.

⁷ Onu noæ javi se Bog Solomunu i reèe mu: išti šta hoæeš da ti dam.

⁸ A Solomun reèe Bogu: ti si uèinio veliku milost Davidu ocu mojemu i postavio si mene carem na njegovo mjesto.

⁹ Neka dakle, Gospode Bože, bude tvrda rijeè tvoja, koju si rekao Davidu ocu mojemu, jer si me postavio carem nad narodom kojega ima mnogo kao praha na zemlji.

¹⁰ Zato daj mi mudrost i znanje da polazim pred narodom ovijem i dolazim, jer ko može suditi narodu tvojemu tako velikomu?

¹¹ Tada reèe Bog Solomunu: što ti je to u srcu, a ne išteš bogatstva, blaga ni slave, ni duša nenavidnika svojih, niti išteš duga života, nego išteš mudrosti i znanja da možeš suditi narodu mojemu, nad kojim te postavih carem,

¹² Mudrost i znanje daje ti se; a daæu ti i bogatstva i slave, kakove nijesu imali carevi prije tebe niti æe poslije tebe imati.

¹³ I vrati se Solomun s visine koja bijaše u Gavaonu ispred šatora od sastanka u Jerusolim, i carovaše nad Izrailjem.

¹⁴ I nakupi Solomun kola i konjika, i imaše tisuæu i èetiri stotine kola i dvanaest tisuæa konjika, koje namjesti po gradovima gdje mu bijahu kola i kod sebe u Jerusalimu.

¹⁵ I uèini car te bijaše u Jerusalimu srebra i zlata kao kamena, a kedrovijeh drva kao divljih smokava koje rastu po polju, tako mnogo.

¹⁶ I dovođahu Solomunu konje iz Misira i svakojaki trg, jer trgovci carevi uzimahu svakojaki trg za cijenu.

¹⁷ I odlažahu, te dogonjahu iz Misira kola po šest stotina sikala srebra, a konje po sto pedeset; i tako svi carevi Hetejski i carevi Sirski preko njih dobivahu.

2

¹ I naumi Solomun da zida dom imenu Gospodnjemu i dom carski sebi.

² I odbroji Solomun sedamdeset tisuæa nosilaca i osamdeset tisuæa koji æe tesati u gori, i tri tisuæe i šest stotina nastojnika nad njima.

³ I posla Solomun ka Hiramu caru Tirskom i poruèi mu: kako si èinio Davidu ocu mojemu i slao mu drva kedrovijeh da zida sebi kuæu gdje æe sjedjeti, uèini tako i meni.

⁴ Evo rad sam zidati dom imenu Gospoda Boga svojega da mu ga posvetim da se kadi pred njim kadom mirisnijem i da se postavljaju hljebovi vazda i da se prinose žrtve paljenice jutrom i veèerom, i u subote i na mladine i na praznike Gospoda Boga našega, što treba da biva u Izrailju dovijeka.

⁵ A dom koji æu zidati biæe velik, jer je Bog naš veæi od svih bogova.

⁶ A ko bi mogao njemu sazidati dom kad ga nebo i nebesa nad nebesima ne mogu obuhvatiti? i ko sam ja da mu sazidam dom? nego samo da se kadi pred njim.

⁷ Tako sada pošlji mi èovjeka vješta, koji umije raditi od zlata i od srebra i od mjedi i od gvožða i od skerleta i od crvca i od porfire, i koji zna rezati, da radi s umjetnicima koje imam kod sebe u Judeji i u Jerusalmu, koje je dobio David otac moj.

⁸ I pošlji mi drva kedrovijeh i jelovijeh i almugima s Livana, jer znam da sluge tvoje umiju sjeæi drva Livanska; a evo sluge æe moje biti s tvojim slugama,

⁹ Da mi priprave mnogo drva, jer dom što æu zidati biæe velik i divan.

¹⁰ A evo, poslenicima koji æe sjeæi drvo,

slugama tvojim, daæu pšenice ovršene dvadeset tisuæa kora, i dvadeset tisuæa kora jeèma, i vina dvadeset tisuæa vata, i ulja dvadeset tisuæa vata.

¹¹ I odgovori Hiram car Tirski u knjizi koju posla Solomunu: što Gospod ljubi svoj narod zato te postavi carem nad njim.

¹² I govoraše Hiram: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je stvorio nebo i zemlju, što je dao caru Davidu sina mudra, pametna i razumna, koji æe sazidati dom Gospodu i carski dom sebi.

¹³ Šaljem ti dakle èovjeka vješta i razumna, Hirama Aviva,

¹⁴ Sina jedne žene između kæeri Danovijeh, kojemu je otac bio Tirac; on umije raditi od zlata i od srebra, od mjedi, od gvoždãa, od kamena i od drveta, od skerleta, od porfire i od tankoga platna i od crvca, i rezati svašta, i izmisliti svašta vješto što mu se da, neka radi s tvojim umjetnicima i s umjetnicima gospodara mojega Davida oca tvojega.

¹⁵ Neka dakle pšenicu i jeèam, ulje i vino, što je rekao gospodar moj, pošlje slugama svojim.

¹⁶ A mi æemo nasjeæi drva na Livanu koliko ti god treba, i spustiæemo ih u splavovima morem u Jopu, a ti ih odande vozi u Jerusolim.

¹⁷ Tada Solomun izbroji sve inostrance koji bijahu u zemlji Izrailjevoj poslije brojenja kad ih izbroji David otac njegov, i naðe ih se sto i pedeset i tri tisuæe i šest stotina;

¹⁸ I odredi od njih sedamdeset tisuæa koji æe nositi, i osamdeset tisuæa koji æe tesati u planini, a tri tisuæe i šest stotina nastojnika da

nastoje da radi narod.

3

¹ I poèe Solomun zidati dom Gospodnji u Jerusalimu na brdu Moriji, koje bi pokazano Davidu ocu njegovu na mjestu koje bješe pripravio David, na gumnu Ornana Jevusejina.

² A poèe zidati drugoga dana drugoga mjeseca èetvrte godine carovanja svojega.

³ A ovako zasnova Solomun da zida dom Božji: u dužinu šezdeset lakata po staroj mjeri, a u širinu dvadeset lakata.

⁴ A trijem koji bijaše pred dužinom uz širinu doma imaše dvadeset lakata, a u visinu sto i dvadeset; i obloži ga iznutra èistijem zlatom.

⁵ A dom veliki obloži drvetom jelovijem, potom ga obloži èistijem zlatom, i ozgo naèini palme i lance.

⁶ I obloži dom kamenjem dragim da je nakiaæn, a zlato bijaše Parvajimsko.

⁷ Obloži zlatom dom, grede, pragove i zidove i vrata, i izreza heruvime po zidovima.

⁸ I naèini dom za svetinju nad svetinjama, dug uz širinu doma dvadeset lakata i širok dvadeset lakata, i obloži ga èistijem zlatom, kojega otide do šest stotina talanata.

⁹ A na kline dade pedeset sikala zlata; i kljeti obloži zlatom.

¹⁰ I naèini u domu svetinje nad svetinjama dva heruvima, naprave umjetnièke, i obloži ih zlatom.

¹¹ I krila tjih heruvima imahu u dužinu dvadeset lakata: jedno krilo bijaše od pet lakata,

i ticaše u zid od doma, i drugo krilo bijaše od pet lakata, i ticaše u krilo drugoga heruvima;

¹² Tako i drugoga heruvima krilo bijaše od pet lakata, i ticaše u zid od doma, i drugo mu krilo bijaše od pet lakata i sastavljaše se s krilom drugoga heruvima.

¹³ Krila tijekom heruvimima bijahu raširena na dvadeset lakata, a oni stajahu na nogama svojim, licem okrenutim u dom.

¹⁴ I naèini zavjes od porfire, od skerleta, od crvca i od tankoga platna, i po njemu naèini heruvime.

¹⁵ I naèini pred domom dva stupa, u visinu od trideset i pet lakata, i ogavlja ozgo na svakom od pet lakata.

¹⁶ I naèini lance kao u svetinji, i metnu ih na vrh stupova, i naèini sto šipaka, i metnu ih među lance.

¹⁷ I postavi stupove pred crkvom, jedan s desne strane a drugi s lijeve, i desni nazva Jahin a lijevi Voas.

4

¹ I naèini oltar od mjedi, dvadeset lakata dug i dvadeset lakata širok, a deset lakata visok.

² I sali more, deset lakata bješe mu od jednoga kraja do drugoga, okruglo unaokolo, pet lakata visoko; a unaokolo mu bješe trideset lakata.

³ A pod njim bijahu likovi volovski, koji stajahu svuda unaokolo, po deset na jednom laktu, te okružavahu more: dva reda bijaše tjeih volova, salivenijeh s morem.

⁴ I stajaše more na dvanaest volova, tri gledahu na sjever, a tri gledahu na zapad, a tri gledahu na

jug, a tri gledahu na istok, a more stajaše ozgo na njima, i zadnja strana svijeh njih bijaše unutra.

⁵ Debljina mu bijaše s podlanice, a kraj mu bijaše kao kraj u èaše, kao cvijet ljiljanov, a primaše tri tisuæe vata.

⁶ I naèini deset umivaonica, i metnu ih pet s desne strane, a pet s lijeve, da se u njima pere, što god trebaše za žrtvu paljenicu, u njima prahu; a more bijaše za sveštenike da se u njemu umivaju.

⁷ I naèini deset svijetnjaka od zlata, oblika kaki im trebaše, i namjesti ih u crkvi, pet s desne strane a pet s lijeve.

⁸ I naèini deset stolova, i namjesti ih u crkvi, pet s desne strane a pet s lijeve; i naèini stotinu èaša od zlata.

⁹ I naèini trijem sveštentièki i veliki trijem, i vrata na trijemu, i okova vrata u mjed.

¹⁰ A more metnu na desnu stranu k istoku s juga.

¹¹ Još naèini Hiram lonce i lopate i kotliæe, i svršì Hiram posao, koji radi caru Solomunu za dom Božiji:

¹² Dva stupa, i dva ogavlja okrugla navrh stupova, i pletenice dvije da pokrivaju dva ogavlja navrh stupova;

¹³ I èetiri stotine šipaka na dvije pletenice, dva reda šipaka na svakoj pletenici, da pokrivaju dva ogavlja navrh stupova;

¹⁴ I naèini podnožja, i umivaonice naèini na podnožja;

¹⁵ Jedno more, i dvanaest volova pod njim;

¹⁶ I lonce i lopate i viljuške, i sve sprave za

njih naèini Hiram Aviv caru Solomunu za dom Gospodnji od uglaðene mjedi.

¹⁷ To je car saljevao u ravni Jordanskoj u zemlji ilovaèi izmeðu Sohota i Saridate.

¹⁸ I naèini Solomun svega ovoga posuða vrlo mnogo, da se nije tražila mjera mjedi.

¹⁹ Naèini Solomun i sve druge sprave za dom Božji, i oltar od zlata i stolove na kojima stajahu hljebovi postavljeni;

²⁰ I svijetnjake sa žiškima njihovijem od èistoga zlata da gore pred svetinjom nad svetinjama po obièaju;

²¹ I cvijetove i žiške i usekaèe od zlata; a to zlato bijaše veoma dobro;

²² I noževe i kotliæe i kadionice i kliješta od èistoga zlata; i vrata od doma, vrata unutrašnja od svetinje nad svetinjama, i vrata od doma na koja se ulažaaše u crkvu, bijahu od zlata.

5

¹ I tako se svrši sav posao što uradi Solomun za dom Gospodnji; i unese Solomun što bješe posvetio David otac njegov, i srebro i zlato i sudove, i ostavi u riznicu doma Božijega.

² Tada sabra Solomun starješine Izrailjeve i sve glavare plemenske, knezove domova otaèkih sinova Izrailjevijeh u Jerusalem da prenesu kovèeg zavjeta Gospodnjega iz grada Davidova, koje je Sion.

³ I skupiše se k caru svi ljudi Izrailjevi na praznik koji biva sedmoga mjeseca.

⁴ I kad dođoše sve starješine Izrailjeve, uzeše Leviti kovèeg.

⁵ I preneseše kovèeg i šator od sastanka i sve sudove svete što bjehu u šatoru, preneseše sveštenici i Leviti.

⁶ A car Solomun i sav zbor Izrailjski koji se sabra k njemu prineseše pred kovèegom na žrtvu ovaca i goveda toliko da se ne mogaše od mnoštva ni izbrojiti ni proraèunati.

⁷ I uneseše sveštenici kovèeg zavjeta Gospodnjega na mjesto njegovo, u unutrašnji dom, u svetinju nad svetinjama, pod krila heruvimima.

⁸ Jer heruvimima bijahu raširena krila nad mjestom gdje æe stajati kovèeg i zaklanjahu heruvimi kovèeg i poluge njegove ozgo.

⁹ I povukoše mu poluge tako da im se krajevi viđahu od kovèega na prednjoj strani svetinje nad svetinjama, ali se napolje ne viđahu, i ostaše ondje do danas.

¹⁰ U kovèegu ne bješe ništa osim dvije ploèe koje metnu Mojsije na Horivu kad Gospod uèini zavjet sa sinovima Izrailjevijem pošto izidoše iz Misira.

¹¹ A kad sveštenici izidoše iz svetinje, jer sveštenici koji se nađoše osveštaše se ne pazeæi na red,

¹² I Leviti pjevaèi svi, koji bijahu uz Asafa i Emanana i Jedutuna, i sinovi njihovi i braæa njihova, obuèeni u tanko platno, stajahu s kimvalima i psaltirima i s guslama s istoène strane oltaru, i s njima sto i dvadeset sveštenika, koji trubljahu u trube,

¹³ I kad oni koji trubljahu u trube i koji pjevahu, složno jednijem glasom hvaljahu i slavljahu Gospoda, i kad podizahu glas uz trube i

kimvale i gusle, hvaleæi Gospoda da je dobar, da je dovijeka milost njegova, tada se napuni oblaka dom Gospodnji,

¹⁴ Te ne mogahu sveštenici stajati da sluþe od oblaka, jer se slave Gospodnje napuni dom Boþji.

6

¹ Tada reèe Solomun: Gospod je rekao da æe nastavati u mraku.

² A ja sazidah dom tebi za stan i mjesto da u njemu nastavaþ dovijeka.

³ I okrenuvþi se licem svojim car blagoslovi sav zbor Izrailjev, a sav zbor Izrailjev stajaþe.

⁴ I reèe: blagosloven da je Gospod Bog Izrailjev, koji je govorio svojim ustima Davidu ocu mojemu i ispunio rukom svojom, govoreæi:

⁵ Od onoga dana kad izvedoh narod svoj iz zemlje Misirske, ne izabrah grada meðu svijem plemenima Izrailjevijem da se sazida dom gdje bi bilo ime moje, niti izabrah èovjeka koji bi bio voð narodu mojemu Izrailju,

⁶ Nego izabrah Jerusalem da u njemu bude ime moje, i izabrah Davida da bude nad narodom mojim Izrailjem.

⁷ I naumi David otac moj da sazida dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.

⁸ Ali Gospod reèe Davidu ocu mojemu: þto si naumio sazidati dom imenu mojemu, dobro si uèinio þto si to naumio.

⁹ Ali neæeþ ti sazidati toga doma, nego sin tvoj koji æe izaæi iz bedara tvojih, on æe sazidati dom imenu mojemu.

¹⁰ I tako ispuni Gospod rijeè svoju koju je rekao, jer ustah na mjesto oca svojega Davida i sjedoh na prijesto Izrailjev, kao što je rekao Gospod, i sazidah ovaj dom imenu Gospoda Boga Izrailjeva.

¹¹ I namjestih ovdje kovèeg, u kom je zavjet Gospodnji što je uèinio sa sinovima Izrailjevijem.

¹² Potom stade Solomun pred oltar Gospodnji pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje.

¹³ A bješe naèinio Solomun podnožje od mjedi i metnuo ga nasred trijema, pet lakata dugo i pet lakata široko, a tri lakta visoko; pa stade na nj, i kleèe na koljena pred svijem zborom Izrailjevijem, i podiže ruke svoje k nebu.

¹⁴ I reèe: Gospode Bože Izrailjev! nema Boga takoga kakav si ti ni na nebu ni na zemlji, koji èuvaš zavjet i milost slugama svojim, koje hode pred tobom svijem srcem svojim;

¹⁵ Koji si ispunio sluzi svojemu Davidu ocu mojemu što si mu rekao; što si ustima svojim rekao to si rukom svojom ispunio, kao što se vidi danas.

¹⁶ Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, drži Davidu ocu mojemu što si mu rekao govoreæi: neæe ti nestati èovjeka ispred mene koji bi sjedio na prijestolu Izrailjevu, samo ako ušèuvaju sinovi tvoji put svoj hodeæi po zakonu mojemu, kao što si ti hodio preda mnom.

¹⁷ Sada dakle, Gospode Bože Izrailjev, neka se potvrdi rijeè tvoja koju si rekao sluzi svojemu Davidu.

¹⁸ Ali hoæe li doista Bog stanovati s èovjekom

na zemlji? Eto, nebo, i nebesa nad nebesima ne mogu te obuhvatiti, akamoli ovaj dom što ga sazidah.

¹⁹ Ali pogledaj na molitvu sluge svojega i na molbu njegovu, Gospode Bože moj, èuj viku i molitvu kojom ti se danas moli sluga tvoj.

²⁰ Da budu oèi tvoje otvorene nad domom ovijem danju i noæu, nad ovijem mjestom, gdje si rekao da æeš namjestiti ime svoje, da èuješ molitvu kojom æe se moliti sluga tvoj na ovom mjestu.

²¹ Èuj molbe sluge svojega i naroda svojega Izrailja, kojima æe se moliti na ovom mjestu, èuj s mjesta gdje stanuješ, s neba, èuj i smiluj se.

²² Kad ko zgriješi bližnjemu svojemu, te mu se da zakletva, da se zakune, i zakletva dođe pred tvoj oltar u ovom domu,

²³ Ti èuj s neba, i uèini, i sudi slugama svojim plaæajuæi krivcu i djela njegova obraæajuæi na njegovu glavu, a pravoga pravdajuæi i plaæajuæi mu po pravdi njegovoj.

²⁴ I kad se razbije pred neprijateljem narod tvoj Izrailj zato što ti zgriješe, pa se obrate i dadu slavu imenu tvojemu i pomole ti se i zamole te u ovom domu,

²⁵ Ti èuj s neba, i oprosti grijeh narodu svojemu Izrailju, i dovedi ih opet u zemlju, koju si dao njima i ocima njihovijem.

²⁶ Kad se zatvori nebo, te ne bude dažda zato što zgriješe tebi, pa ti se zamole na ovom mjestu i dadu slavu imenu tvojemu i od grijeha se svojega obrate, kad ih namuèiš,

²⁷ Ti èuj s neba, i oprosti grijeh slugama svojim

i narodu svojemu Izrailju pokazav im put dobri kojim æe hoditi, i pusti dažd na zemlju svoju koju si dao narodu svojemu u našljedstvo.

²⁸ Kad bude glad u zemlji, kad bude pomor, suša ili medljika, skakavci ili gusjenice kad budu, ili ga stegne neprijatelj njegov u zemlji njegovoj vlastitoj, ili kako god zlo i kaka god bolest,

²⁹ Svaku molbu i svaku molitvu, koja bude od koga god èovjeka ili od svega naroda tvojega Izrailja, ko pozna muku svoju i bol svoj i podigne ruke svoje u ovom domu,

³⁰ Ti èuj s neba, iz stana svojega, i oprosti i podaj svakome po putovima njegovijem, što znaš u srcu njegovu, jer ti sam znaš srca sinova èovjeèijih;

³¹ Da te se boje hodeæi putovima tvojim dokle su god živi na zemlji, koju si dao ocima našim.

³² I inostranac koji nije od naroda tvojega Izrailja, nego dođe iz daleke zemlje imena radi tvojega velikoga i ruke tvoje krjepke i mišice tvoje podignute, kad dođe i pomoli se u ovom domu,

³³ Ti èuj s neba, iz stana svojega, i uèini sve za što povièe k tebi onaj stranac, da bi poznali svi narodi na zemlji ime tvoje i bojali se tebe kao narod tvoj Izrailj, i da bi znali da je ime tvoje prizvano nad ovaj dom, koji sazidah.

³⁴ Kad narod tvoj izide na vojsku na neprijatelje svoje putem kojim ga pošlješ, i pomole ti se okrenuvši se ka gradu ovomu, koji si izabrao, i k ovomu domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,

³⁵ Èuj s neba molbu njihovu i molitvu njihovu,

i dobavi im pravicu.

³⁶ Kad ti zgriješe, jer nema èovjeka koji ne griješi, i razgnjevivši se na njih daš ih neprijateljima, te ih zarobe i odvedu u zemlju daljnu ili koja je blizu,

³⁷ Ako se dozovu u zemlji u koju budu odvedeni u ropstvo, i obrate se i stanu ti se moliti u zemlji ropstva svojega, i reku: sagriješismo i zlo uèinismo i skrivismo;

³⁸ I tako se obrate k tebi svijem srcem svojim i svom dušom svojom u zemlji ropstva svojega, u koju budu odvedeni u ropstvo, i pomole ti se okrenuvši se k zemlji svojoj, koju si dao ocima njihovijem, i ka gradu, koji si izabrao, i k domu, koji sam sazidao imenu tvojemu,

³⁹ Tada èuj s neba, iz stana svojega, molbu njihovu i molitvu njihovu, i dobavi im pravicu, i oprosti narodu svojemu što ti budu zgriješili.

⁴⁰ Tako, Bože moj, neka budu oèi tvoje otvorene i uši tvoje prignute na molbu u ovom mjestu.

⁴¹ I tako, stani, Gospode Bože, na poèivalištu svojem, ti i kovèeg sile tvoje; sveštenici tvoji, Gospode Bože, neka se obuku u spasenje, i sveci tvoji neka se raduju dobru.

⁴² Gospode Bože, nemoj odvratiti lica svojega od pomazanika svojega; opominji se milosti obeæane Davidu sluzi tvojemu.

7

¹ A kad svrši Solomun molitvu, siđe oganj s neba i spali žrtvu paljenicu i druge žrtve, i slave Gospodnje napuni se dom,

² Te ne mogahu sveštenici uæi u dom Gospodnji, jer se slave Gospodnje napuni dom Gospodnji.

³ A svi sinovi Izrailjevi videæi gdje siðe oganj i slava Gospodnja na dom saviše se licem k zemlji do poda i pokloniše se i hvališe Gospoda, jer je dobar, jer je do vijeka milost njegova.

⁴ I car i sav narod prinesoše žrtve pred Gospodom.

⁵ I prinese car Solomun na žrtvu dvadeset i dvije tisuæe volova i sto i dvadeset tisuæa ovaca, i tako posvetiše dom Božji car i sav narod.

⁶ A sveštenici stajahu na službi svojoj, i Leviti sa spravama za pjesme Gospodnje što ih bješe naèinio car David da hvale Gospoda, jer je do vijeka milost njegova, pjesmom Davidovom koju im dade; a drugi sveštenici trubljahu u trube prema njima, a svi sinovi Izrailjevi stajahu.

⁷ I posveti Solomun sredinu trijema koji je pred domom Gospodnjim, jer ondje prinese žrtve paljenice i pretilinu od žrtava zahvalnijeh, jer na mjedenom oltaru koji naèini Solomun, ne mogoše stati žrtve paljenice i dari i pretilina njihova.

⁸ U to vrijeme svetkova Solomun svetkovinu sedam dana i sav Izrailj s njim, sabor veoma velik od Emata do potoka Misirskoga.

⁹ I u osmi dan praznovaše praznik, jer posveæivanje oltara svetkovaše sedam dana, i svetkovinu sedam dana.

¹⁰ A dvadeset treæega dana sedmoga mjeseca otpusti narod k šatorima njihovijem, i bijahu radosni i veseli radi dobra što uèini Gospod

Davidu i Solomunu i Izrailju narodu svojemu.

¹¹ I svrši Solomun dom Gospodnji i dom carski, i bi sreæan u svemu što bješe naumio da naèini u domu Gospodnjem i u domu svom.

¹² Potom javi se Gospod Solomunu noæu i reèe mu: uslišio sam molbu tvoju i izabrao sam to mjesto da mi bude dom za ųrtve.

¹³ Ako zatvorim nebo da ne bude daųda, ili ako zapovjedim skakavcima da popasu zemlju, ili ako pustim pomor na narod svoj,

¹⁴ I ponizi se narod moj, na koji je prizvano ime moje, i pomole se, i potraųe lice moje, i povrate se od zlijev putova svojih, i ja æu tada uslišiti s neba i oprostiaæu im grijeh njihov, i iscijeliaæu zemlju njihovu.

¹⁵ I oèi æe moje biti otvorene i uši moje prignute k molitvi s toga mjesta.

¹⁶ Jer sada izabrah i posvetih dom taj da bude ime moje tu dovijeka; i biaæ tu oèi moje i srce moje vazda.

¹⁷ A ti ako uzideš preda mnom kako je išao David otac tvoj, tvoreæi sve što sam ti zapovjedio i drųeæi uredbe moje i zakone moje,

¹⁸ Utvrdiaæu prijesto carstva tvojega kako sam obeæao Davidu ocu tvojemu govoreæi: neæe ti nestati èovjeka koji bi vladao u Izrailju.

¹⁹ Ali ako se odvratite, i ostavite uredbe moje i zapovjesti moje, koje sam vam dao, i otidete i stanete sluųiti drugim bogovima i klanjati im se,

²⁰ Tada æu ih istrijebiti iz zemlje svoje koju sam im dao, i ovaj dom koji sam posvetio imenu svojemu odbaciaæu od sebe, i uèiniaæu od njega prièu i potsmijeh meĳu svijem narodima.

²¹ I dom ovaj koliko je slavan, ko god prođe mimo nj, zaèudiae mu se i reæi æe: zašto uèini ovo Gospod od ove zemlje i od ovoga doma?

²² I odgovoriæe se: jer odustaviše Gospoda Boga otaca svojih, koji ih izvede iz zemlje Misirske, i uzeše druge bogove i klanjaše im se i služiše im, zato pusti na njih sve ovo zlo.

8

¹ A kad prođe dvadeset godina, u koje sazida Solomun dom Gospodnji i dom svoj,

² Pogradi Solomun gradove, koje mu dade Hiram, i naseli onuda sinove Izrailjeve.

³ Potom otide Solomun na Emat Sovski, i osvoji ga.

⁴ I sazida Tadmor u pustinji i sve gradove za žitnice sazida u Ematu.

⁵ Sazida i Vet-Oron gornji i Vet-Oron donji, tvrde gradove, sa zidovima, vratima i prijevornicama,

⁶ I Valat i sve gradove u kojima Solomun imaše žitnice, i gradove u kojima mu bijahu kola, i gradove u kojima bijahu konjici, i što god Solomunu bi volja zidati u Jerusalimu i na Livanu i u svoj zemlji carstva svojega.

⁷ I sav narod što bješe ostao od Heteja i od Amoreja i od Ferezeja i od Jeveja i od Jevuseja, koji ne bijahu od Izrailja,

⁸ Od sinova njihovijeh koji bjehu ostali iza njih u zemlji, kojih ne potrše sinovi Izrailjevi, njih nagna Solomun da plaæaju danak do današnjega dana.

⁹ A od sinova Izrailjevijeh, kojih ne uèini Solomun robovima za svoj posao, nego bijahu vojnici i poglavari nad vojvodama njegovijem, i zapovjednici nad kolima i konjicima njegovijem,

¹⁰ Od njih bijaše glavnijeh nastojnika, koje imaše car Solomun, dvjesta i pedeset, koji upravljahu narodom.

¹¹ I kær faraonovu preseli Solomun iz grada Davidova u dom koji joj sazida, jer reèe: neæe sjedjeti žena moja u domu Davida cara Izrailjeva, jer je svet što je došao u nj kovèeg Gospodnji.

¹² Tada prinošaše Solomun žrtve paljenice Gospodu na oltaru Gospodnjem koji naèini pred trijemom,

¹³ Što trebaše od dana na dan prinositi po zapovijesti Mojsijevoj, u subote i na mladine i na praznike, tri puta u godini, na praznik prijesnijeh hljebova i na praznik sedmica i na praznik sjenica.

¹⁴ I postavi po naredbi Davida oca svojega redove sveštenike prema službi njihovoj, i Levitske prema dužnosti njihovoj, da hvale Boga i služe pred sveštenicima kako treba svaki dan, i vratare po redovima njihovijem nad svakim vratima; jer taka bijaše zapovijest Davida èovjeka Božijega.

¹⁵ I ne otstupiše od zapovijesti careve za sveštenike i Levite ni u èem, ni za riznice.

¹⁶ Tako se svrši sve djelo Solomunovo od onoga dana kad bi osnovan dom Gospodnji pa dokle ga ne dovrši, i gotov bi dom Gospodnji.

¹⁷ Tada otide Solomun u Esion-Gaver i u Elot na brijegu morskom u zemlji Edomskoj.

¹⁸ A Hiram posla mu po svojim slugama lađe i sluge vješte moru, i otidoše sa slugama Solomunovijem u Ofir i uzeše odande èetiri stotine i pedeset talanata zlata i donesoše caru Solomunu.

9

¹ A carica Savska èu glas o Solomunu, pa dođe u Jerusalem da iskuša Solomuna zagonetkama sa silnom pratnjom i s kamilama koje nošahu mirisa i zlata vrlo mnogo i dragog kamenja; i došavši k Solomunu govori s njim o svemu što joj bješe u srcu.

² I Solomun joj odgovori na sve rijeèi njezine; ne bješe od cara sakriveno ništa da joj ne bi odgovorio.

³ A kad carica Savska vidje mudrost Solomunu i dom koji bješe sazidao,

⁴ I jela na stolu njegovu, i stanove sluga njegovijeh i dvorbu dvorana njegovijeh i odijelo njihovo, i peharnike njegove i njihovo odijelo, i njegove žrtve paljenice koje prinošaše u domu Gospodnjem, ona dođe izvan sebe,

⁵ Pa reèe caru: istina je što sam èula u svojoj zemlji o stvarima tvojim i o mudrosti tvojoj.

⁶ Ali ne htjeh vjerovati što govorahu dokle ne dođem i vidim svojim oèima; a gle, ni pola mi nije kazano o velikoj mudrosti tvojoj; nadvisio si glas koji sam slušala.

⁷ Blago ljudima tvojim i blago svijem slugama tvojim, koje jednako stoje pred tobom i slušaju mudrost tvoju.

⁸ Da je blagosloven Gospod Bog tvoj, kojemu si omilio, te te posadi na prijesto svoj da caruješ

mjesto Gospoda Boga svojega; jer Bog tvoj ljubi Izrailja da bi ga utvrdio do vijeka, zato im postavi tebe carem da sudiš i dijeliš pravicu.

⁹ Potom dade caru što i dvadeset talanata zlata i vrlo mnogo mirisa i dragoga kamenja; nigda više ne bi takvih mirisa kakve dade carica Savska caru Solomunu.

¹⁰ I sluge Hiramove i sluge Solomunove koje donesoše zlata iz Ofira, dovezoše drveta almugima i dragoga kamenja.

¹¹ I naèini car od toga drveta almugima put u dom Gospodnji i u dom carev, i gusle i psaltire za pjevaèe; nigda se prije nijesu vidjele take stvari u zemlji Judinoj.

¹² A car Solomun dade carici Savskoj što god zaželje i zaiska osim uzdarja za ono što bješe donijela caru. Potom ona otide i vrati se u zemlju svoju sa slugama svojim.

¹³ A zlata što dohoðaše Solomunu svake godine bješe šest stotina i šezdeset i šest talanata,

¹⁴ Osim onoga što donošahu trgovci i oni koji prodavahu mirise; i svi carevi arapski i glavari zemaljski donošahu Solomunu zlato i srebro.

¹⁵ I naèini car Solomun dvjesta štitova od kovanoga zlata, šest stotina sikala kovanoga zlata dajuæi na jedan štit,

¹⁶ I tri stotine malijeh štitova od kovanoga zlata, dajuæi trista sikala zlata na jedan štit. I ostavi ih car u domu od šume Livanske.

¹⁷ I naèini car velik prijesto od slonove kosti, i obloži ga èistijem zlatom.

¹⁸ A bijaše šest basamaka u prijestolu, i podnožje od zlata sastavljeno s prijestolom, i ruèice

s obje strane sjedišta, i dva lava stajahu pokraj ruèica.

¹⁹ I dvanaest lavova stajaše na šest basamaka otud i odovud. Ne bi taki naèinjen ni u kojem carstvu.

²⁰ I svi sudovi iz kojih pijaše car Solomun bijahu zlatni, i svi sudovi u domu od šume Livanske bijahu od èistoga zlata; od srebra ne bješe ništa; srebro bješe ništa za vremena Solomunova.

²¹ Jer careve lađe hoðahu u Tarsis sa slugama Hiramovijem: jedanput u tri godine vraæahu se lađe Tarsiske donoseæi zlato i srebro, slonove kosti i majmune i paune.

²² Tako car Solomun bijaše veæi od svijeh careva zemaljskih bogatstvom i mudrošæu.

²³ I svi carevi zemaljski tražahu da vide Solomuna da èuju mudrost njegovu, koju mu dade Gospod u srce.

²⁴ I donošahu mu svi dare, sudove srebrne i sudove zlatne, i haljine i oružje i mirise, konje i mazge svake godine,

²⁵ Tako da imaše Solomun èetiri tisuæe staja za konje i kola, i dvanaest tisuæa konjika, koje namjesti po gradovima gdje mu bijahu kola i kod sebe u Jerusalimu.

²⁶ I vladaše nad svijem carevima od rijeke do zemlje Filistejske i do međe Misirske.

²⁷ I uèini car, te u Jerusalimu bješe srebra kao kamena, a kedrovijeh drva kao divljih smokava koje rastu po polju, tako mnogo.

²⁸ I dovoðahu Solomunu konje iz Misira i iz svijeh zemalja.

²⁹ A ostala djela Solomunova prva i posljednja nijesu li zapisana u knjizi Natana proroka i u proroèanstvu Ahije Silomljanina i u utvari Ida vidioca o Jerovoamu sinu Navatovu?

³⁰ A carova Solomun u Jerusalimu nad svijem Izrailjem èetrdeset godina.

³¹ I poèinu Solomun kod otaca svojih, i pogreboše ga u gradu Davida oca njegova; a na njegovo mjesto zacari se Rovoam sin njegov.

10

¹ Tada otide Rovoam u Sihem, jer se ondje skupi sav Izrailj da ga zacare.

² A kad èu Jerovoam sin Navatov, koji bijaše u Misiru pobjegav onamo od cara Solomuna, vrati se Jerovoam iz Misira.

³ Jer poslaše, te ga dozvaše; i dođe Jerovoam i sav Izrailj i rekoše Rovoamu govoreæi:

⁴ Tvoj je otac metnuo na nas težak jaram; nego ti sada olakšaj ljutu službu oca svojega i teški jaram koji je metnuo na nas, pa æemo ti služiti.

⁵ A on im reèe: do tri dana dođite opet k meni. I narod otide.

⁶ Tada car Rovoam uèini vijeæe sa starcima koji stajaše pred Solomunom ocem njegovijem dok bijaše živ, i reèe: kako svjetujete da odgovorim narodu?

⁷ A oni mu odgovoriše govoreæi: ako se udobriš narodu i ugodiš im i odgovoriš im lijepim rijeèima, oni æe ti biti sluge svagda.

⁸ Ali on ostavi svjet, što ga svjetovaše starci, i uèini vijeæe s mladîæima koji odrastoše s njim i koji stajahu pred njim;

⁹ I reèe im: šta vi svjetujete da odgovorimo narodu koji mi rekoše govoreæi: olakšaj jaram koji je metnuo na nas tvoj otac.

¹⁰ Tada mu odgovoriše mladiæi koji odrastoše s njim, i rekoše: ovako kaži narodu što ti reèe: otac je tvoj metnuo na nas težak jaram, nego nam ti olakšaj; ovako im reci: moj mali prst deblji je od bedara oca mojega.

¹¹ Otac je moj metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na vaš jaram; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu vas šibati bodljivijem bièevima.

¹² A treæi dan dođe Jerovoam i sav narod k Rovoamu kako im bješe kazao car rekav: dođite opet k meni do tri dana.

¹³ I car im odgovori oštro, jer ostavi car Rovoam svjet staraèki,

¹⁴ I odgovori im kako ga svjetovaše mladiæi, govoreæi: moj je otac metnuo na vas težak jaram, a ja æu još dometnuti na nj; otac vas je moj šibao bièevima, a ja æu bodljivijem bièevima.

¹⁵ I car se oglušì naroda, jer Bog bješe tako uredio da bi potvrdio Gospod rijeè svoju što je rekao preko Ahije Silomljanina Jerovoamu sinu Navatovu.

¹⁶ A kad vidje sav Izrailj da ih se car oglušì, odgovori narod caru govoreæi: kakav dio mi imamo s Davidom? nemamo našljedstva sa sinom Jesejevijem. Svak u svoj šator, Izrailju! A ti, Davide, sad gledaj svoju kuæu. Tako otide sav Izrailj u šatore svoje.

¹⁷ Samo nad sinovima Izrailjevijem koji

življahu po gradovima Judinijem zacari se Rovoam.

¹⁸ I car Rovoam posla Adorama koji bijaše nad dankom, ali ga sinovi Izrailjevi zasuše kamenjem, te pogibe. Tada car Rovoam brže sjede na kola, te pobježe u Jerusalem.

¹⁹ Tako otpade Izrailj od doma Davidova do današnjega dana.

11

¹ A kad dođe Rovoam u Jerusalem, sazva dom Judin i Venijaminov, sto i osamdeset tisuća odabranijeh vojnika, da zavojšte na Izrailja da povrate carstvo Rovoamu.

² Ali dođe riječ Gospodnja Semaji čovjeku Božijemu govoreći:

³ Kaži Rovoamu sinu Solomunovu caru Judinu i svijem sinovima Izrailjevijem od Jude i Venijamina, i reci:

⁴ Ovako veli Gospod: ne idite i ne bijte se s braćom svojom, vratite se svak svojoj kući, jer sam ja naredio tako da bude. I oni poslušашe riječ Gospodnju i vratiše se i ne idoše na Jerovoama.

⁵ I Rovoam sjede u Jerusalmu, i sazida tvrde gradove u zemlji Judinoj;

⁶ Sazida Vitlejem i Itam i Tekuju,

⁷ I Vet-Sur i Sohot i Odolam,

⁸ I Gat i Marisu i Zif,

⁹ I Adoraim i Lahis i Aziku,

¹⁰ I Saraju i Ejalon i Hevron, koji su u zemlji Judinoj i Venijaminovoj tvrđi gradovi.

¹¹ A kad utvrdi te gradove, namjesti u njima zapovjednike, i staje za žito i za ulje i za vino,

¹² I u svakom gradu štitova i kopalja, i utvrdi ih jako. Tako njegov bijaše Juda i Venijamin.

¹³ I sveštenici i Leviti, koji bijahu po svemu Izrailju, sabraše se k njemu iz svijeh krajeva svojih.

¹⁴ Jer ostaviše Leviti podgrađa svoja i dostojanja svoja, i otidoše u Judejsku i u Jerusalem, jer ih otjera Jerovoam i sinovi njegovi da ne vrše službe svešteničke Gospodu.

¹⁵ I postavi sebi sveštenike za visine i za đavole i za teoce, koje naèini.

¹⁶ A za njima iz svijeh plemena Izrailjevijeh koji upraviše srce svoje da traže Gospoda Boga Izrailjeva, dođoše u Jerusalem da prinesu žrtvu Gospodu Bogu otaca svojih.

¹⁷ I tako utvrdiše carstvo Judino, i ukrijepiše Rovoama sina Solomunova za tri godine, jer za te tri godine hođahu putem Davidovijem i Solomunovijem.

¹⁸ A Rovoam se oženi Maeletom kærju Jerimota sina Davidova i Avihailom kærju Esijava sina Jesejeva,

¹⁹ Koja mu rodi sinove: Jeusa i Samariju i Zama.

²⁰ A poslije nje oženi se Mahom kærju Avesalomovom, koja mu rodi Aviju i Ataja i Zivu i Selomita.

²¹ A ljubljaše Rovoam Mahu kær Avesalomovu veæma od svijeh žena svojih i inoèa svojih; jer imaše osamnaest žena i šezdeset inoèa, i rodi dvadeset i osam sinova i šezdeset

kæeri.

²² I Rovoam postavi Aviju sina Mašina poglavarom i knezom nad braæom njegovom, jer ga šæaše postaviti carem.

²³ I mudro radeæi rasturi sve sinove svoje po svijem krajevima Judinijem i Venijaminovijem, po svijem tvrdijem gradovima, i dade im hrane izobila, i dovede im mnogo žena.

12

¹ A kad Rovoam utvrdi carstvo i kad osili, ostavi zakon Gospodnji i sav Izrailj s njim.

² A pete godine carovanja Rovoamova dođe Sisak car Misirski na Jerusalem, jer zgriješise Gospodu,

³ S tisuæu i dvije stotine kola i sa šezdeset tisuæa konjika, i ne bješe broja narodu koji dođe s njim iz Misira, Luvejima, Suhejima i Husejima.

⁴ I uze tvrde gradove Judine i dođe do Jerusali-
ma.

⁵ Tada dođe Semaja prorok k Rovoamu i knezovima Judinijem, koji se bijahu skupili u Jerusalem od Sisaka, i reèe im: ovako veli Gospod: vi ostaviste mene, zato i ja ostavljam vas u ruke Sisaku.

⁶ Tada se poniziše knezovi Izrailjevi i car i rekoše: pravedan je Gospod.

⁷ A kad ih vidje Gospod gdje se poniziše, dođe rijeè Gospodnja Semaji govoreæi: poniziše se, neæu ih potrti, nego æu im sada dati izbavljenje, i neæe se izliti jarost moja na Jerusalem preko Sisaka.

⁸ Nego æe mu biti sluge da poznadu šta je meni služiti, šta li služiti carstvima zemaljskim.

⁹ I tako dođe Sisak car Misirski u Jerusalem i uze blago doma Gospodnjega i blago doma careva, sve to uze; uze i štitove zlatne, koje bješe naèinio Solomun;

¹⁰ I na njihovo mjesto naèini car Rovoam štitove od mjedi, i predade ih starješinama nad stražarima koji èuvahu vrata doma careva.

¹¹ I kad iđашe car u dom Gospodnji dolazahu stražari i nošahu ih, a poslije ih opet ostavljahu u riznicu stražarsku.

¹² Što se dakle ponizi, odvrati se od njega gnjev Gospodnji, i ne zatr ga sasvijem; jer još u Judi bješe dobra.

¹³ I utvrdi se car Rovoam u Jerusalemu, i carova; jer bijaše Rovoamu èetrdeset i jedna godina kad se zacari, i sedamnaest godina carova u Jerusalemu gradu, koji izabra Gospod između svijeh plemena Izrailjevijeh da ondje namjesti ime svoje. A materi njegovoj bješe ime Nama, Amonka.

¹⁴ Ali on èinjaše zlo, jer ne upravi srca svojega da traži Gospoda.

¹⁵ Ali djela Rovoamova prva i posljednja nijesu li zapisana u knjizi proroka Semaje i vidioca Ida, gdje se kazuju koljena a i ratovi koji bijahu jednako među Rovoamom i Jerovoamom?

¹⁶ I poèinu Rovoam kod otaca svojih, i bi pogreben u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Avija sin njegov.

13

¹ Godine osamnaeste carovanja Jerovoamova zacari se Avija nad Judom.

² Tri godine carova u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Mihaja, kæi Urilova iz Gavaje. A bijaše rat između Avije i Jerovoama.

³ I Avija izide na boj s hrabrom vojskom, èetiri stotine tisuæa izabranijeh vojnika; a Jerovoam uvrsta prema njemu vojsku, osam stotina tisuæa izabranijeh hrabrih vojnika.

⁴ I sta Avija navrh brda Semarajima u gori Jefremovoj, i reèe: èujte me, Jerovoame i sav Izrailju!

⁵ Ne trebaše li vam znati da je Gospod Bog Izrailjev predao Davidu carstvo nad Izrailjem do vijeka, njemu i sinovima njegovijem zavjetom osoljenijem?

⁶ Ali usta Jerovoam sin Navatov, sluga Solomuna sina Davidova, i odvrže se od gospodara svojega.

⁷ I skupiše se k njemu ljudi praznovi i nevaljalci, i odapriješe se Rovoamu sinu Solomunovu, koji bijaše dijete i strašljiva srca, te im se ne odaprije.

⁸ Pa vi sad velite da se oprete carstvu Gospodnjemu, koje je u ruku sinova Davidovijeh, jer vas je mnogo i imate kod sebe zlatne teoce, koje vam je naèinio Jerovoam da su vam bogovi.

⁹ Nijeste li otjerali sveštenike Gospodnje sinove Aronove i Levite? i naèinili sebi sveštenike kao narodi po drugim zemljama? ko god dođe da mu se posvete ruke s teletom i

sa sedam ovnova, postaje sveštenik onima koji nijesu bogovi.

¹⁰ Ali s nama je Gospod Bog, niti smo ga ostavili, a sveštenici koji služe Gospodu jesu sinovi Aronovi, i Leviti rade svoj posao;

¹¹ I pale Gospodu žrtve paljenice svako jutro i svako veèe, i kade mirisima, i hljebovi postavljeni stoje na èistom stolu, i pale se svako veèe žišci na zlatnom svijetnjaku; jer držimo što je Gospod Bog naš naredio, a vi ga ostaviste.

¹² Zato evo s nama je naprijed Bog i sveštenici njegovi i trube glasne da trube protivu vas. Sinovi Izrailjevi, ne vojujte na Gospoda Boga otaca svojih, jer neæete biti sreæni.

¹³ Ali Jerovoam zavede zasjedu da im zaðu za leða, i tako Judejcima bijahu sprijed jedni a s leða zasjeda.

¹⁴ I kad se obazreše Judejci, a to boj i sprijed i sastrag, te povikaše ka Gospodu a sveštenici zatrubiše u trube.

¹⁵ I narod Judin opet povika, i kad vikaše narod Judin, razbi Bog Jerovoama i svega Izrailja pred Avijom i Judom.

¹⁶ I pobjegoše sinovi Izrailjevi od Jude, i dade ih Bog njima u ruke.

¹⁷ I pobi ih ljuto Avija i narod njegov, i pade od Izrailja pobijenijeh pet stotina tisuæa odabranijeh ljudi.

¹⁸ Tako biše pokoreni sinovi Izrailjevi u to vrijeme, a sinovi Judini osiliše, jer se pouzdaše u Gospoda Boga otaca svojih.

¹⁹ I Avija potjera Jerovoama, i uze mu gradove Vetilj i sela njegova, i Jesanu i sela njezina, i Efron

i sela njegova.

²⁰ I Jerovoam se više ne oporavi za života Avijina; i udari ga Gospod, te umrije.

²¹ A Avija utvrdi se, i uze èetrnaest žena, i rodi dvadeset i dva sina i šesnaest kæeri.

²² A ostala djela Avijina i putovi njegovi i besjede njegove zapisane su u knjizi proroka Ida.

14

¹ A kad poèinu Avija kod otaca svojih i pogreboše ga u gradu Davidovu, zacari se na njegovo mjesto Asa sin njegov. Za njegova vremena poèinu zemlja deset godina.

² I èinjaše Asa što je dobro i pravo pred Gospodom Bogom njegovijem.

³ Jer obori oltare tuđe i visine, i izlomi likove njihove i isijeèe lugove njihove.

⁴ I zapovjedi sinovima Judinijem da traže Gospoda Boga otaca svojih i da izvršuju zakon i zapovijest njegovu.

⁵ Obori po svijem gradovima Judinijem visine i sunèane likove, i poèinu carstvo za njegova vremena.

⁶ I sazida tvrde gradove u zemlji Judinoj, jer zemlja bijaše u miru, niti bješe rata s njim onijeh godina, jer mu Gospod dade mir.

⁷ I reèe Judi: da sazidamo ove gradove i da ih opašemo zidom i kulama i vratima i prijevornicama, dok je zemlja naša; jer tražismo Gospoda Boga svojega, tražismo ga i dade nam mir otsvuda. I tako zidaše, i biše sreæeni.

⁸ I imaše Asa vojske trista tisuæa od Jude sa štitovima i kopljima, a od Venijamina dvjesta i

osamdeset tisuæa sa štitovima i lukovima. Svi bijahu hrabri vojnici.

⁹ I izide na njih Zara Etiopljanin s tisuæu tisuæa vojske i s trista kola, i dođe do Marise.

¹⁰ I Asa izide preda nj; i uvrstaše se vojske u dolini Sefati kod Marise.

¹¹ I zavapi Asa ka Gospodu Bogu svojemu govoreæi: Gospode, tebi je ništa pomoæi množini ili nejakomu; pomози nam, Gospode Bože naš, jer se u te uzdamo, i u tvoje ime dođosmo na ovo mnoštvo. Gospode, ti si Bog naš, ne daj da može što na te èovjek.

¹² I razbi Gospod Etiopljane pred Asom i pred Judom, i pobjegoše Etiopljani.

¹³ I tjera ih Asa i narod koji bijaše s njim dori do Gerara. I popadaše Etiopljani da ih nijedan ne osta živ, jer se satrše pred Gospodom i pred vojskom njegovom; i oni odnesoše plijen velik veoma.

¹⁴ I pobiše sve gradove oko Gerara, jer dođe na njih strah Gospodnji, i oplijeniše sve one gradove, jer bijaše u njima mnogo plijena.

¹⁵ Pobiše i po stanovima pastirskim ljude, i odvedoše mnogo ovaca i kamila; i vratiše se u Jerusolim.

15

¹ Tada duh Božji dođe na Azariju sina Odidova;

² Te otide pred Asu i reèe mu: èujte me, Aso i sve pleme Judino i Venijaminovo; Gospod je s vama, jer ste vi s njim; i ako ga ustražite, naæi æete ga; ako li ga ostavite, i on æe vas ostaviti.

³ Dugo je Izrailj bez pravoga Boga i bez sveštenika uèitelja, i bez zakona.

⁴ A da su se u nevolji svojoj obratili ka Gospodu Bogu Izrailjevu i tražili ga, našli bi ga.

⁵ Ali u ovo vrijeme ne može se na miru odlaziti ni dolaziti; jer je nemir velik među svijem stanovnicima zemaljskim;

⁶ I potiru narodi jedan drugi, i gradovi jedan drugi, jer ih Bog smete svakojakim nevoljama.

⁷ Zato vi budite hrabri i nemojte da vam klonu ruke, jer ima plata za vaš trud.

⁸ A kad èu Asa te rijeèi i proroštvo proroka Odida, ohrabri se, i istrijebi gadne bogove iz sve zemlje Judine i Venijaminove i iz gradova koje bješe uzeo u gori Jefremovoj, i ponovi oltar Gospodnji koji bijaše pred trijemom Gospodnjim.

⁹ Potom sazva sve pleme Judino i Venijaminovo i došljake koji bijahu kod njih od Jefrema i Manasije i Simeuna, jer ih mnogo prebježe k njemu iz naroda Izrailjeva kad vidješe da je Gospod Bog njegov s njim.

¹⁰ I skupiše se u Jerusolim treæega mjeseca petnaeste godine carovanja Asina.

¹¹ I u onaj dan prinesoše Gospodu žrtve od plijena koji dognaše, sedam stotina volova i sedam tisuæa ovaca.

¹² I uhvatiše vjeru da traže Gospoda Boga otaca svojih svijem srcem svojim i svom dušom svojom;

¹³ A ko god ne bi tražio Gospoda Boga Izrailjeva, da se pogubi, bio mali ili veliki, èovjek ili žena.

¹⁴ I zakleše se Gospodu glasom velikim i uz klikovanje i uz trube i rogove.

¹⁵ I radovaše se sav narod Judin radi te zakletve, jer iz svega srca svojega zakleše se, i od sve volje svoje tražiše ga i nađoše ga; i Gospod im dade mir otsvuda.

¹⁶ Jošte i Mahu mater svoju svrže Asa s vlasti, jer bješe naèinila u lugu idola; i Asa obali idola njezina i izlomi ga i sažeže na potoku Kedronu.

¹⁷ Ali visine ne biše oborene u Izrailju, ali srce Asino bješe pravo svega vijeka njegova.

¹⁸ I unese u dom Božji što bješe posvetio otac njegov i što bješe sam posvetio, srebro i zlato i sudove.

¹⁹ I ne bi rata do trideset pete godine carovanja Asina.

16

¹ Godine trideset šeste carovanja Asina izide Vasa car Izrailjev na Judu, i stade zidati Ramu da ne da nikomu otiæi k Asi caru Judinu ni od njega doæi.

² Tada uze Asa srebro i zlato iz riznica doma Gospodnjega i doma careva, i posla Ven-Adadu caru Sirskom, koji živiljaše u Damasku, i poruèi:

³ Vjera je između mene i tebe, između oca mojega i oca tvojega, evo šaljem ti srebra i zlata, hajde, pokvari vjeru koju imaš s Vasom carem Izrailjevijem, eda bi otišao od mene.

⁴ I posluša Ven-Adad cara Asu, i posla vojvode svoje na gradove Izrailjeve, i osvojiše Ijon i Dan i Avel-Majim i sve gradove Neftalimove u kojima bijahu žitnice.

⁵ A kad Vasa to èu, presta zidati Ramu i ostavi djelo svoje.

⁶ Tada car Asa uze sav narod Judin, te odnesoše kamenje iz Rame i drvo, èim zidaše Vasa, i od njega sazida Gavaju i Mispu.

⁷ A u to vrijeme dođe Ananije vidjelac k Asi caru Judinu i reèe mu: što si se pouzdao u cara Sirskoga a nijesi se pouzdao u Gospoda Boga svojega, zato se vojska cara Sirskoga izmaèe iz tvojih ruku.

⁸ Nijesu li Etiopljani i Luveji imali velike vojske s vrlo mnogo kola i konjika? pa kad si se pouzdao u Gospoda, dade ti ih u ruke.

⁹ Jer oèi Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi pokazivao silu svoju prema onima kojima je srce cijelo prema njemu. Ludo si u tom radio; zato æe otsele biti ratovi na te.

¹⁰ Tada se Asa razgnjevi na proroka, i vrže ga u tamnicu, jer se rasrdi na nj za to; i potlaèi Asa neke iz naroda u to vrijeme.

¹¹ Ali gle, djela Asina, prva i posljednja, eno zapisana su u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.

¹² I razbolje se Asa trideset devete godine carovanja svojega od nogu, i bolest njegova bi vrlo teška, ali ni u bolesti svojoj ne traži Gospoda nego ljekare.

¹³ I tako poèinu Asa kod otaca svojih, i umrije èetrdeset prve godine carovanja svojega.

¹⁴ I pogreboše ga u grobu njegovu, koji iskopa sebi u gradu Davidovu, i metnuše ga na postelju koju bješe napunio mirisavijeh stvari i masti zgotovljenijeh vještinom apotekarskom, i spališe

mu ih vrlo mnogo.

17

¹ Tada se zacari Josafat sin njegov na njegovo mjesto, i ukrijepi se na Izrailja.

² I ponamješta vojsku po svijem tvrdijem gradovima Judinijem, i ponamješta straže po zemlji Judinoj i po gradovima Jefremovijem, koje zadobi Asa otac njegov.

³ I bijaše Gospod s Josafatom, jer hođaše prvijem putovima Davida oca svojega i ne tražаше Vala.

⁴ Nego Boga oca svojega tražаше i po zapovijestima njegovijem hođaše, i ne èinjaše kao sinovi Izrailjevi.

⁵ Zato utvrdi Gospod carstvo u ruci njegovoj, i sav narod Judin davaše dare Josafatu, te imaše veliko blago i slavu.

⁶ I srce se njegovo oslobodi na putovima Gospodnjim, te još obori visine i lugove u Judeji.

⁷ I treæe godine svoga carovanja posla knezove svoje Ven-Aila i Ovadiju i Zahariju i Natanaila i Miheju da uèe po gradovima Judinijem;

⁸ I s njima Levite: Semaju i Nataniju i Zevadiju i Asaila i Semiramota i Jonatana i Adoniju i Toviju i Tov-Adoniju, Levite, i s njima Elisamu i Jorama sveštenike.

⁹ I uèahu po Judeji imajuæi pri sebi knjigu zakona Gospodnjega, i prohoðahu sve gradove Judine uèeæi narod.

¹⁰ I doðe strah Gospodnji na sva carstva po zemljama oko Jude, te ne vojevaše na Josafata.

¹¹ I sami Filisteji donošahu Josafatu dare i danak u novcu; i Arapi dogonjahu mu stoku, po sedam tisuæa i sedam stotina ovnova i po sedam tisuæa i sedam stotina jaraca.

¹² Tako napredovaše Josafat i podiže se veoma; i sazida u Judeji kule i gradove za žitnice.

¹³ I imaše mnogo dobra po gradovima Judinijem, i vojnika, hrabrijev junaka u Jerusalmu.

¹⁴ A ovo je broj njihov po domovima otaca njihovijeh; od Jude tisuænici: Adna vojvoda, s kojim bijaše tri stotine tisuæa hrabrijev junaka.

¹⁵ A za njim Joanan vojvoda, s kojim bijaše dvjesta i osamdeset tisuæa;

¹⁶ A za njim Amasija sin Zihrijev, koji se dragovoljno dade Gospodu, i s njim bijaše dvjesta tisuæa hrabrijev junaka.

¹⁷ A od Venijamina: hrabri junak Elijada, s kojim bijaše dvjesta tisuæa naoružanijeh lukom i štitom;

¹⁸ A za njim Jozavad, s kojim bijaše sto i osamdeset tisuæa naoružanijeh za boj.

¹⁹ Ovi služahu caru osim onijeh koje ponamješta car po tvrdijem gradovima u svoj zemlji Judinoj.

18

¹ I Josafat imajuæi veliko blago i slavu oprijateljeli se s Ahavom.

² I poslije nekoliko godina otide k Ahavu u Samariju; i nakla mu Ahav mnogo ovaca i volova i narodu koji bijaše s njim, i nagovaraše ga da pođe na Ramot Galadski.

³ I reèe Ahav car Izrailjev Josafatu caru Judinu: hoæeš li iæi sa mnogom na Ramot Galadski? A on reèe: ja kao ti, narod moj kao tvoj narod; hoæemo s tobom na vojsku.

⁴ Još reèe Josafat caru Izrailjevu: pitaj danas šta æe Gospod reæi.

⁵ Tada sazva car Izrailjev proroke svoje, èetiri stotine ljudi, i reèe im: hoæemo li iæi na vojsku na Ramot Galadski, ili æu se okaniti? A oni rekoše: idi, jer æe ga Gospod dati u ruke caru.

⁶ A Josafat reèe: ima li tu još koji prorok Gospodnji da ga pitamo?

⁷ A car reèe Josafatu: ima još jedan èovjek preko kojega bismo mogli upitati Gospoda; ali ja mrzim na nj, jer mi ne prorièe dobra nego svagda zlo; to je Miheja sin Jemlin. A Josafat reèe: neka car ne govori tako.

⁸ Tada car Izrailjev dozva jednoga dvoranina, i reèe mu: brže dovedi Miheju sina Jemlina.

⁹ A car Izrailjev i Josafat car Judin sjeðahu svaki na svom prijestolu obuèeni u carske haljine, sjeðahu na poljani kod vrata Samarijskih, i svi proroci prorokovahu pred njima.

¹⁰ I Sedekija sin Hananin naèini sebi gvozdeno rogove, i reèe: ovako veli Gospod: ovijem æeš biti Sirce dokle ih ne istrijebiš.

¹¹ Tako i svi proroci prorokovahu govoreæi: idi na Ramot Galadski, i biæeš sreæan, jer æe ga Gospod predati caru u ruke.

¹² A poslanik koji otide da dozove Miheju reèe mu govoreæi: evo proroci prorièu svi jednjim glasom dobro caru; neka i tvoja rijeè bude kao njihova, i govori dobro.

¹³ A Miheja reèe: tako da je živ Gospod, govoriæu ono što reèe Bog moj.

¹⁴ I kad dođe k caru, reèe mu car: Miheja! hoæemo li iæi na vojsku na Ramot Galadski, ili æu se okaniti? A on reèe: idite, biæete sreæni, i daæe vam se u ruke.

¹⁵ A car mu reèe: koliko æu te puta zaklinjati da mi ne govoriš nego istinu u ime Gospodnje?

¹⁶ Tada reèe: vidio sam sav narod Izrailjev razasut po planinama kao ovce koje nemaju pastira, jer reèe Gospod: ovi nemaju gospodara, neka se vrate svak svojoj kuæi s mirom.

¹⁷ Tada reèe car Izrailjev Josafatu: nijesam li ti rekao da mi neæe prorokovati dobra nego zlo?

¹⁸ A Miheja reèe: zato èujte rijeè Gospodnju: vidjeh Gospoda gdje sjedi na prijestolu svom, a sva vojska nebeska stajaše mu s desne i s lijeve strane;

¹⁹ I Gospod reèe: ko æe prevariti Ahava cara Izrailjeva da otide i padne kod Ramota Galadskoga? Još reèe: jedan reèe ovo a drugi ono.

²⁰ Tada izide jedan duh, i stavši pred Gospoda reèe: ja æu ga prevariti. A Gospod mu reèe: kako?

²¹ Odgovori: iziæi æu, i biæu lažljiv duh u ustima svijeh proroka njegovijeh. A Gospod mu reèe: prevariæeš ga i nadvladaæeš, idi i uèini tako.

²² Zato sada eto, Gospod je metnuo lažljiv duh u usta tijekom prorocima tvojim; a Gospod je izrekao zlo po te.

²³ Tada pristupi Sedekija sin Hananin, i udari Miheju po obrazu govoreæi: kojim je putem

otišao duh Gospodnji od mene da govori s tobom?

²⁴ A Miheja mu reèe: eto, vidjeæeš u onaj dan kad otideš u najtajniju klijet da se sakriješ.

²⁵ Tada car Izrailjev reèe: uhvatite Miheju, i odvedite ga k Amonu zapovjedniku gradskom i k Joasu sinu carevu.

²⁶ I recite im: ovako veli car: metnite ovoga u tamnicu, a dajte mu po malo hljeba i po malo vode dokle se ne vratim u miru.

²⁷ A Miheja reèe: ako se vratiš u miru, nije Gospod govorio preko mene. Još reèe: èujte svi narodi.

²⁸ I otide car Izrailjev s Josafatom carem Judinijem na Ramot Galadski.

²⁹ I reèe car Izrailjev Josafatu: ja æu se preobuæi kad poðem u boj, a ti obuci svoje odijelo. I preobuèe se car Izrailjev, i otidoše u boj.

³⁰ A car Sirski zapovjedi vojvodama od kola svojih govoreæi: ne udarajte ni na maloga ni na velikoga nego na samoga cara Izrailjeva.

³¹ A kad vojvode od kola vidješe Josafata, rekoše: to je car Izrailjev. I okrenuše se na nj da udare. Ali Josafat povika, i Gospod mu pomože, i odvрати ih Bog od njega.

³² Jer vidjevši vojvode od kola da nije car Izrailjev, otstupiše od njega.

³³ A jedan zastrijeli iz luka nagonom i ustrijeli cara Izrailjeva gdje spuèa oklop. A on reèe svojemu vozaèu: savij rukom svojom i izvezi me iz boja, jer sam ranjen.

³⁴ I boj bi žestok onoga dana, a car Izrailjev za-

osta na kolima svojim prema Sircima do veèera, i umrije o sunèanom zahodu.

19

¹ A kad se Josafat car Judin vraæaše s mirom kuæi svojoj u Jerusalem,

² Izide preda nj Juj sin Ananijev, vidjelac, i reèe Josafatu: bezbožniku li pomažeš, i one koji mrze na Gospoda ljubiš? zato se podigao na te gnjev Gospodnji.

³ Ali se našlo dobra na tebi što si istrijebio lugove iz zemlje i što si upravio srce svoje da tražiš Boga.

⁴ Potom Josafat sjeðaše u Jerusalemu, i opet proðe po narodu od Virsaveje do gore Jefremove, i povrati ih ka Gospodu Bogu otaca njihovijeh.

⁵ I postavi sudije u zemlji po svijem tvrdijem gradovima Judinijem, u svakom gradu.

⁶ I reèe sudijama: gledajte šta æete raditi, jer neæete suditi za èovjeka nego za Gospoda, koji je s vama kad sudite.

⁷ Zato neka bude strah Gospodnji u vama; pazite i radite, jer u Gospoda Boga našega nema nepravde, niti gleda ko je ko, niti prima poklona.

⁸ Takoðer i u Jerusalemu postavi Josafat od Levita i sveštenika i glavara domova otaèkih u Izrailju za sudove Gospodnje i za raspre; jer dolazahu opet u Jerusalem.

⁹ I zapovjedi im govoreæi: tako radite u strahu Gospodnjem, vjerno i cijela srca.

¹⁰ I u svakoj parnici koja doðe k vama od braæe vaše što sjede po gradovima svojim, da rasudite između krvi i krvi, između zakona i zapovijesti,

između uredaba i sudova, obavijestite ih da ne bi grijeshili Gospodu, da ne bi došao gnjev njegov na vas i na braæu vašu; tako èinite, te neæete zgriješiti.

¹¹ I evo, Amarija poglavar sveštenieki biæe nad vama u svijem poslovima Gospodnjim, a Zavdija sin Ismailov voð doma Judina u svijem poslovima carskim; takoðer Leviti upravitelji biæe uz vas. Budite slobodni, i radite, i Gospod æe biti s dobrijem.

20

¹ A poslije toga sinovi Moavovi i sinovi Amonovi i s njima koji žive među sinovima Amonovijem, doðoše da vojuju na Josafata.

² I doðoše te javiše Josafatu govoreæi: ide na te veliko mnoštvo ispreko mora, iz Sirije; i eno ih u Asason-Tamaru, a to je En-Gad.

³ A Josafat se uplaši, i obrati lice svoje da traži Gospoda, i oglasi post po svoj zemlji Judinoj.

⁴ I skupiše se svi sinovi Judini da traže Gospoda, i iz svijeh gradova Judinijeh doðoše da traže Gospoda.

⁵ Tada stade Josafat u zboru Judinu i Jerusalimskom u domu Gospodnjem pred trijemom novijem,

⁶ I reèe: Gospode Bože otaca naših! nijesi li ti Bog na nebu i vladaš svijem carstvima narodnijem? nije li u tvojoj ruci moæ i sila da ti niko ne može odoljeti?

⁷ Nijesi li ti, Bože naš, odagnao stanovnike ove zemlje ispred naroda svojega Izrailja, i dao je navijek sjemenu Avrama prijatelja svojega?

8 Te se naseliše u njoj, i sagradiše ti u njoj svetinju za ime tvoje govoreæi:

9 Kad nas zadesi kako zlo, maè osvetni ili pomor ili glad, staæemo pred ovijem domom i pred tobom, jer je ime tvoje u ovom domu, i vapiæemo tebi u nevolji svojoj, usliši i izbavi.

10 A sad evo, sinovi Amonovi i Moavovi i oni iz gore Sira, kroz koje nijesi dao sinovima Izrailjevijem proæi kad iðahu iz zemlje Misirske, nego ih obidoše i ne istrijebiše;

11 A evo, oni nam vraæaju došavši da nas istjeraju iz našljedstva tvojega, koje si nam predao.

12 Bože naš, zar im neæeš suditi? jer u nama nema snage da se opremo tome mnoštvu velikom, koje ide na nas, niti mi znamo što bismo èinili, nego su oèi naše uprte u te.

13 A svi sinovi Judini stajahu pred Gospodom i djeca njihova, žene njihove i sinovi njihovi.

14 Tada siðe duh Gospodnji usred zbora na Jazila sina Zaharije sina Venaje sina Jeila sina Matanijina, Levita između sinova Asafovijeh,

15 I reèe: slušajte, svi sinovi Judini i Jerusalmijani, i ti care Josafate, ovako vam veli Gospod: ne bojte se i ne plašite se toga mnoštva velikoga, jer nije vaš rat nego Božji.

16 Sjutra izidite na njih; oni æe poæi uz brdo Zis, i naæi æete ih nakraj potoka prema pustinji Jeruilu.

17 Ne treba vi da se bijete u ovom boju; postavite se, stojte pa gledajte kako æe vas izbaviti Gospod, Judo i Jeruslime! ne bojte se i ne plašite se, sjutra izidite pred njih, i Gospod

æe biti s vama.

¹⁸ Tada se Josafat savi licem k zemlji, i svi Judejci i Jerusallimljani padoše pred Gospodom, i pokloniše se Gospodu.

¹⁹ A Leviti od sinova Katovijeh i sinova Korejevijeh ustaše, te hvališe Gospoda Boga Izrailjeva glasom veoma visokim.

²⁰ A ujutru ustavši rano izidoše u pustinju Tekujsku; a kad izlažahu, stade Josafat i reèe: èujte me, Judejci i Jerusallimljani: vjerujte Gospodu Bogu svojemu i biæete jaki, vjerujte prorocima njegovijem i biæete sreæeni.

²¹ I tako dogovoriv se s narodom postavi pjevaèe Gospodnje da hvale svetu krasotu iduæi pred vojskom i govoreæi: hvalite Gospoda, jer je do vijeka milost njegova.

²² A kad poèeše pjesmu i hvalu, obrati Gospod zasjedu na sinove Amonove i sinove Moavove i na one iz gore Sira, koji izidoše na Judu, te se razbiše.

²³ Jer sinovi Amonovi i sinovi Moavovi ustaše na one iz gore Sira da ih pobiju i potru; i kad pobiše one iz gore Sira, udariše jedni na druge, te se potrše.

²⁴ A kad Juda dođe do stražare prema pustinji, i pogleda na mnoštvo, a to mrtva tjelesa leže po zemlji, i nijedan ne bješe ostao živ.

²⁵ Zato dođe Josafat sa narodom svojim da pokupe plijen; i nađoše kod njih mnogo blaga i dragocjenijeh nakita na mrtvacima, i naplijeniše da veæ ne mogoše nositi; tri dana kupiše plijen, jer ga bješe mnogo.

²⁶ A èetvrti dan skupiše se u dolini

blagoslovnoj, jer ondje blagosloviše Gospoda; zato se prozva mjesto dolina blagoslovna do danas.

²⁷ Potom okrenuše svi Judejci i Jerusalimljani i Josafat pred njima da se vrate u Jerusalem s veseljem, jer ih oveseli Gospod neprijateljima njihovijem.

²⁸ I dođoše u Jerusalem sa psaltirima i guslama i trubama u dom Gospodnji.

²⁹ I strah Božji dođe na sva carstva zemaljska kad èuše da je Gospod vojevao na neprijatelje Izrailjeve.

³⁰ I tako se smiri carstvo Josafatovo, jer mu Bog njegov dade mir otvuda.

³¹ I carovaše Josafat nad Judom; trideset i pet godina bijaše mu kad poèe carovati; i carova dvadeset i pet godina u Jerusalmu. Materi mu bješe ime Azuva, kæi Silejeva.

³² I hođaše putem oca svojega Ase, niti zađe s njega, èineæi što je pravo pred Gospodom.

³³ Ali visine ne biše oborene, jer još ne bješe narod upravio srca svojega k Bogu otaca svojih.

³⁴ A ostala djela Josafatova prva i pošljednja, eno zapisana su u knjizi Juja sina Ananijeve, koja je stavljena u knjigu o carevima Izrailjevijem.

³⁵ Potom združi se Josafat car Judin s Ohozijom carem Izrailjevijem, koji èinjaše bezakonja.

³⁶ A združi se s njim zato da naèine lađe da idu u Tarsis; i naèiniše lađe u Esion-Gaveru.

³⁷ Tada prorokova Elijezer sin Dodavin iz Marise za Josafata govoreæi: što si se združio s Ohozijom, zato Gospod razmetnu djela tvoja. I razbiše se lađe i ne mogoše iæi u Tarsis.

21

¹ Potom poèinu Josafat kod otaca svojih, i bi pogreben kod otaca svojih u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Joram sin njegov.

² A braæa mu, sinovi Josafatovi, bijahu: Azarija i Jehilo i Zaharija i Azarija i Mihailo i Sefatija; ti svi bijahu sinovi Josafata cara Izrailjeva.

³ I otac im dade velike darove, srebra i zlata i zaklada s tvrdijem gradovima u zemlji Judinoj; carstvo pak dade Joram, jer bješe prvenac.

⁴ A Joram stupiv na carstvo oca svojega i utvrdiv se, pobi svu braæu svoju maèem i neke knezove Izrailjeve.

⁵ Imaše Joram trideset i dvije godine kad se zacari, i carova osam godina u Jerusalamu.

⁶ I hoðaše putem careva Izrailjevijeh, kao što èinjaše dom Ahavov, jer se oženi kærju Ahavovom; i èinjaše što je zlo pred Gospodom.

⁷ Ali Gospod ne htje zatrti doma Davidova radi zavjeta koji uèini s Davidom i što mu bješe rekao da æe dati vidjelo njemu i sinovima njegovijem uvijek.

⁸ Za njegova vremena odvrže se Edom da ne bude pod Judom, i postaviše sebi cara.

⁹ Zato otide Joram s vojvodama svojim i sa svijem kolima svojim; i usta noæu, te pobi Edomce koji ga bijahu opkolili, i zapovjednike od kola.

¹⁰ Ipak se odvrgoše Edomci da ne budu pod Judom do danas. U isto vrijeme odvrže se i Livna da ne bude pod njim, jer ostavi Gospoda Boga otaca svojih.

¹¹ Još i visine naèini po brdima Judinijem, i navede na preljubu Jerusallimljane i prelasti Judu.

¹² Tada mu dođe knjiga od Ilije proroka, gdje mu govoraše: ovako veli Gospod Bog Davida oca tvojega: što nijesi hodio putovima Josafata oca svojega i putovima Ase cara Judina,

¹³ Nego si hodio putem careva Izrailjevijeh i naveo si na preljubu Judu i Jerusallimljane, kao što je dom Ahavov naveo na preljubu Izrailja, i još si pobio braæu svoju, dom oca svojega, bolje od sebe,

¹⁴ Evo, Gospod æe udariti velikim zlom narod tvoj i sinove tvoj i žene tvoj i sve što imaš.

¹⁵ I ti æeš bolovati teško, od bolesti u crijevima, da æe ti crijeva izaæi od bolesti, koja æe trajati dvije godine.

¹⁶ I tako podiže Gospod na Jorama duh Filistelijima i Arapima koji žive od Etiopljana.

¹⁷ I oni došavši na zemlju Judinu prodriješ u nju, i odnesoš sve blago što se nađe u domu carevu, i sinove njegove i žene njegove, da mu ne osta nijedan sin osim Joahaza najmlaðega sina njegova.

¹⁸ I poslije svega toga udari ga Gospod bolešæu u crijevima, kojoj ne bješ lijeka.

¹⁹ I dan po dan prolažашe, i kad se navršiš dvije godine, izidoš mu crijeva s bolešæu i umrije od teških bolova, i narod mu ne pali mirisa kao što je èinio ocima njegovijem.

²⁰ Imaš trideset i dvije godine kad poèe carovati, i carova osam godina u Jerusallimu, i

preminu da niko ne zažali za njim; i pogreboše ga u gradu Davidovu, ali ne u grobu carskom.

22

¹ A Jerusalimljani zacariše na njegovo mjesto Ohoziju najmlađega sina njegova, jer starije sve pobi èeta koja dođe s Arapima u oko; i tako Ohozija sin Joramov posta car Judin.

² Imaše Ohozija èetrdeset i dvije godine kad poèe carovati, i carova godinu dana u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Gotolija, kæi Amrijeva.

³ I on hođaše putovima doma Ahavova, jer ga mati nagovaraše na zla djela.

⁴ I èinjaše što je zlo pred Gospodom kao dom Ahavov; jer mu oni bijahu savjetnici po smrti oca njegova na pogibao njegovu.

⁵ I po njihovu svjetu hodeæi izide s Joramom sinom Ahavovijem carem Izrailjevijem na vojsku na Azaila cara Sirskoga u Ramot Galadski; i ondje Sirci raniše Jorama.

⁶ A on se vrati da se lijeèi u Jezraelu od rana koje mu zadaše u Rami, kad se bijaše s Azailom carem Sirskim. A Azarija sin Joramov car Judin dođe u Jezrael da vidi Jorama sina Ahavova, jer bijaše bolestan.

⁷ Ali bijaše od Boga na propast Ohoziji što dođe k Joramu; jer došav otide s Joramom na Juja sina Nimsijina, kojega Gospod pomaza da istrijebi dom Ahavov.

⁸ Jer kad Juj izvršivaše osvetu na domu Ahavovu, nađe knezove Judine i sinove braæe Ohozijine, koji služahu Ohoziji, i pogubi ih.

⁹ Potom potraži Ohoziju, i uhvatiše ga kad se krijaše u Samariji, i dovedavši ga k Juju pogubiše ga, i pogreboše ga; jer rekoše: sin je Josafata koji je tražio Gospoda svijem srcem svojim. I tako ne bi nikoga od doma Ohozijina koji bi mogao biti car.

¹⁰ Zato Gotolija mati Ohozijina vidjevši da joj sin pogibe, usta i pobi sve carsko sjeme doma Judina.

¹¹ Ali Josaveta kæi careva uze Joasa sina Ohozijina i ukrade ga između sinova carevijeh, koje ubijahu; i sakri ga s dojkinjom njegovom u ložnicu. I tako Josaveta kæi cara Jorama žena Jodaja sveštenika sakri ga od Gotolije, jer bijaše sestra Ohozijina, te ga ne ubi.

¹² I bijaše s njima sakriven u domu Božijem šest godina; a Gotolija carovaše u zemlji.

23

¹ A sedme godine oslobodi se Jodaj, i uze k sebi stotinique Azariju sina Jeroamova i Ismaila sina Joananova i Azariju sina Ovidova i Masiju sina Adajeva i Elisafata sina Zihrijeva, i uhvati vjeru s njima,

² Te prolazeæi zemlju Judinu sabraše Levite iz svijeh gradova Judinijeh i glavare porodica otaèkih u Izrailju, i dođoše u Jerusalem.

³ I sav zbor uèini vjeru u domu Božijem s carem; i Jodaj im reèe: evo, sin æe carev carovati, kao što je rekao Gospod za sinove Davidove.

4 Ovo uèinite: treæina vas koji dolazite u subotu između sveštenika i Levita neka budu vratari na pragu;

5 A druga treæina neka bude u carskom dvoru; a ostala treæina na vratima od temelja, a sav narod u trijemovima doma Gospodnjega.

6 Niko da ne ulazi u dom Gospodnji osim sveštenika i onijeh Levita koji služe; oni neka ulaze, jer su posveæeni, a sav narod neka èini što je Gospod zapovjedio da èini.

7 I Leviti neka opkole cara svaki s oružjem svojim u ruci; i ko bi god ušao u dom, da se pogubi; i budite uz cara kad stane ulaziti i izlaziti.

8 I uèiniše Leviti i sav narod Judin sve što zapovjedi sveštenik Jodaj; i uzeše svaki svoje ljude koji dolazahu u subotu i koji odlazahu u subotu; jer Jodaj sveštenik ne otpusti redova.

9 I dade Jodaj sveštenik stotinicima koplja i štitove i štitiaæ cara Davida što bijahu u domu Božijem.

10 I postavi sav narod sve s oružjem u ruku, od desne strane doma do lijeve prema oltaru i prema domu, oko cara.

11 Tada izvedoše sina careva, i metnuše mu na glavu vijenac, i daše mu svjedoèanstvo, i zacariše ga, i Jodaj i sinovi njegovi pomazaše ga i rekoše: da živi car!

12 A kad Gotolija èu viku naroda koji se stjeçaše i hvaljaše cara, dođe k narodu u dom Gospodnji.

13 I pogleda, i gle, car stajaše kod svojega stupa na ulasku, a knezovi i trube oko cara, i sav narod zemaljski radovaše se i trube trubljahu i pjevaèi pjevahu uz oruđa muzièka i oni koji poèinjahu

u pjevanju. Tada razdrije Gotolija haljine svoje i povika: buna! buna!

¹⁴ A Jodaj sveštenik zapovjedi da izidu stotnici koji bijahu nad vojskom, i reèe im: izvedite je iz vrsta napolje, i ko pođe za njom neka se pogubi maèem; jer reèe sveštenik: nemojte je ubiti u domu Gospodnjem.

¹⁵ I naèiniše joj mjesto, te otide kako se ide vratima konjskim u dom carev, i ondje je pogubiše.

¹⁶ Tada Jodaj uèini vjeru meðu sobom i svijem narodom i carem da æe biti narod Gospodnji.

¹⁷ Potom sav narod otide u dom Valov, i raskopaše ga, i oltare njegove i likove njegove izlomiše, a Matana sveštenika Valova ubiše pred oltarima.

¹⁸ I Jodaj uredi opet službu u domu Gospodnjem meðu sveštenicima i Levitima, koje David bješe odredio domu Gospodnjemu, da bi prinobili žrtve paljenice Gospodu, kao što piše u zakonu Mojsijevu, s veseljem i pjesmama po naredbi Davidovoj.

¹⁹ Postavi i vratare na vratima doma Gospodnjega da ne bi ulazio neèist oda šta mu drago.

²⁰ I uze stotnike i znatnije ljude i koji upravljahu narodom, sav narod zemaljski, i izvede cara iz doma Gospodnjega i uđoše visokim vratima u dom carski, i posadiše cara na carski prijesto.

²¹ I radovaše se sav narod zemaljski, i grad se umiri, kad Gotoliju ubiše maèem.

24

¹ Bijaše Joasu sedam godina kad se zacari, i

carova èetrdeset godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Sivija iz Virsaveje.

² I èinjaše Joas što je pravo pred Gospodom dokle god bijaše živ Jodaj sveštenik.

³ I Jodaj ga oženi dvjema ženama, te rodi sinove i kœeri.

⁴ Potom Joas naumi da opravi dom Gospodnji.

⁵ I sazva sveštenike i Levite, pa im reèe: pođite po gradovima Judinijem i kupite od svega Izrailja novaca da se opravljaju dom Boga vašega od godine do godine, i vi pohitajte s tim. Ali ne hitjaše Leviti.

⁶ Zato car dozva Jodaju poglavara i reèe mu: zašto ne nastojiš da Leviti donose iz Judeje i Jerusolima priloge koje je naredio Mojsije sluga Gospodnji zboru Izrailjevu na šator od sastanka?

⁷ Jer bezbožna Gotolija i sinovi njezini oplijeniše dom Gospodnji i sve stvari posveæene domu Gospodnjemu obratiše na Vale.

⁸ I tako zapovjedi car te naèiniše kovèeg, i metnuše ga na vrata doma Gospodnjega spolja.

⁹ I oglosiše po Judeji i po Jerusalimu da donose Gospodu priloge koji je naredio Mojsije sluga Božji Izrailju u pustinji.

¹⁰ I obradovaše se knezovi i sav narod, i donoseæi metahu u kovèeg dokle se ne svrši.

¹¹ I kad donošahu Leviti kovèeg po zapovijesti carevoj, vidjevši da ima mnogo novaca, dolazjaše pisar carev i poslanik poglavara sveštenikoga, te izruèivahu kovèeg, potom ga opet odnošahu i ostavljahu na njegovo mjesto; i tako èinjahu svaki dan, i nakupiše mnogo novaca.

¹² I davaše ga car Jodaj nastojnicima nad

poslom oko doma Gospodnjega, a oni naimahu kamenare i drvodjelje da se obnovi dom Gospodnji, i kovaèe koji rade od gvoždãa i od mjedi, da se opravi dom Gospodnji.

¹³ I poslovahu poslenici, i opravljjanje napredovaše pod njihovijem rukama, te povратиše domu Božijemu oblièje njegovo, i utvrdiše ga.

¹⁴ A kad svršiše, donesoše pred cara i Jodaja novce što pretekoše; i od toga naèini sudove za dom Gospodnji, sudove za službu i za žrtve, i kadionice, i druge sudove zlatne i srebrne. I tako prinošahu žrtve paljenice u domu Gospodnjem jednako svega vijeka Jodajeva.

¹⁵ Potom ostarjevši Jodaj sit života umrije; sto i trideset godina bješe mu kad umrije.

¹⁶ I pogreboše ga u gradu Davidovu kod careva; jer èinjaše dobro Izrailju i Bogu i domu njegovu.

¹⁷ A kad umrije Jodaj, dođoše knezovi Judini i pokloniše se caru; tada ih posluša car,

¹⁸ Te ostaviše dom Gospoda Boga otaca svojih, i stadoše služiti lugovima i idolima; i podiže se gnjev Gospodnji na Judu i na Jerusalem za taj grijeh njihov.

¹⁹ I slaše im proroke da ih vrata ka Gospodu, i oni im svedoèahu, ali ih ne poslušашe.

²⁰ I dođe duh Gospodnji na Zahariju sina Jodaja sveštenika, te stade više naroda i reèe im: ovako veli Bog: zašto prestupate zapovijesti Gospodnje? neæete biti sreæni; što ostaviste Gospoda, zato i on vas ostavi.

²¹ A oni se pobuniše na nj, i zasuše ga kamenjem po zapovijesti carevoj u trijemu doma

Gospodnjega.

²² I ne opomenu se Joas milosti koju mu uèini Jodaj otac njegov, nego ubi sina njegova; a on umiruæi reèe: Gospod neka vidi i traži.

²³ A kad proðe godina, podiže se na nj vojska Sirska i uðe u zemlju Judejsku i u Jerusalem, i pobiše po narodu sve knezove narodne, i sav plijen od njih poslaše caru u Damasak.

²⁴ Ako i mala bješe vojska Sirska koja doðe, ipak Gospod dade u ruke njihove vrlo veliku vojsku, jer bjehu ostavili Gospoda Boga otaca svojih. I tako na Joasu izvršise sud.

²⁵ A kad otidoše od njega ostavivši ga u teškoj bolesti, pobuniše se na nj sluge njegove za krv sinova Jodaja sveštenika, i ubiše ga na postelji njegovoj, te pogibe; i pogreboše ga u gradu Davidovu, ali ga ne pogreboše u grobovima carskim.

²⁶ A ovo su što se pobuniše na nj: Zavad sin Simeate Amonke i Jozavad sin Simrite Moavke.

²⁷ A o sinovima njegovijem i o velikoj porezi što bi pod njim, i o graðenju doma Božijega, eto zapisano je u knjizi o carevima. A zacari se na njegovo mjesto Amasija sin njegov.

25

¹ Bijaše Amasiji dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i devet godina u Jerusalmu. Materi mu bješe ime Joadana iz Jerusalmima.

² On èinjaše što je pravo pred Gospodom, ali ne cijelijem srcem.

³ I kad se utvrdi u carstvu, pobi sluge svoje koji ubiše cara oca njegova.

⁴ Ali sinova njihovijeh ne pogubi, nego uèini kako piše u zakonu, u knjizi Mojsijevoj, gdje je zapovjedio Gospod govoreæi: ocevi da ne ginu za sinove, ni sinovi za oceve, nego svaki za svoj grijeh neka gine.

⁵ Iza toga skupi Amasija narod Judin, i postavi po domovima otaèkim tisuænike i stotnike po svoj zemlji Judinoj i Venijaminovoj, i izbroji ih od dvadeset godina i više, i nađe ih trista tisuæa vojnika izabranijeh, koji nošahu koplje i štit.

⁶ I jošte najmi između Izrailjaca sto tisuæa hrabrijev ljudi za sto talanata srebra.

⁷ Ali dođe mu èovjek Božji i reèe: care, da ne ide s tobom vojska Izrailjska, jer Gospod nije s Izrailjcima niti sa sinovima Jefremovijem.

⁸ Nego idi ti, i budi hrabar u boju; inaèe æe te oboriti Bog pred neprijateljem, jer Bog može i pomoæi i oboriti.

⁹ Tada reèe Amasija èovjeku Božijemu: a šta æe biti od sto talanata što sam dao vojsci Izrailjevoj? A èovjek Božji reèe: ima Gospod da ti da više od toga.

¹⁰ I tako odvoji Amasija vojsku što mu bješe došla od Jefrema da otidu u svoje mjesto; a oni se vrlo rasrdiše na Judu, i vratiše se u svoje mjesto s velikim gnjevom.

¹¹ A Amasija oslobodivši se povede narod svoj i otide u slanu dolinu, i pobi deset tisuæa sinova Sirovijeh;

¹² I deset tisuæa živijeh zarobiše Judejci, i

odvedoše na vrh stijene, i pobacaše ih sa vrh stijene da se svi raspadoše.

¹³ A vojnici koje Amasija posla natrag da ne idu s njim u boj, navališe na gradove Judine od Samarije do Vet-Orona, i pobiše po njima tri tisuæe, i zaplijeniše velik plijen.

¹⁴ A kad se vrati Amasija razbivši Idumeje, donese bogove sinova Sirovijeh, i postavi ih sebi za bogove, i klanjaše im se i kađaše im.

¹⁵ Tada se razgnjevi Gospod na Amasiju, i posla k njemu proroka, koji mu reèe: zašto tražiš bogove toga naroda, koji ne izbaviše svojega naroda iz tvoje ruke?

¹⁶ I kad govoraše caru, on mu reèe: jesi li postavljen caru za savjetnika? prestani; zašto da pogineš? I tako presta prorok, ali reèe: znam da te je Bog naumio istrijebiti kad to radiš a ne slušaš svijeta mojega.

¹⁷ Tada smisli Amasija car Judin, i posla k Joasu sinu Joahaza sina Jujeva, caru Izrailjevu, i poruèi: hodi da se ogledamo.

¹⁸ A Joas car Izrailjev posla k Amasiji caru Judinu i poruèi mu: trn na Livanu posla ka kedru na Livanu, i poruèi: daj svoju kæer sinu mojemu za ženu. Ali naiðe zvijerje Livansko i izgazi trn.

¹⁹ Veliš, pobio si Edomce, pa se ponese srce tvoje, i tražiš slave; sjedi kod kuæe svoje; zašto bi se zapletao u zlo da padneš i ti i Juda s tobom?

²⁰ Ali ne poslušaj Amasija, jer od Gospoda to bi da ih da u ruke neprijatelju, što tražiše bogove Edomske.

²¹ I otide Joas car Izrailjev, i ogledaše se, on i Amasija car Judin, u Vet-Semesu Judinu.

²² Ali Judu razbi Izrailj, te pobjegoše svaki ka svojemu šatoru.

²³ A Amasiju cara Judina sina Joasa sina Joahazova uhvati Joas car Izrailjev u Vet-Semesu, i odvede ga u Jerusalem; i obori zid Jerusalimski od vrata Jefremovijeh do vrata na uglu, èetiri stotine lakata.

²⁴ I uze sve zlato i srebro i sve posuđe što se nađe u domu Božijem u Ovid-Edoma i u riznici doma carskoga, i taoce, pa se vrati u Samariju.

²⁵ I poživje Amasija sin Joasov car Judin po smrti Joasa sina Joahaza cara Izrailjeva petnaest godina.

²⁶ A ostala djela Amasijina prva i posljednja, eto nijesu li zapisana u knjizi o carevima Judinjem i Izrailjevijem?

²⁷ I pošto Amasija odstupi od Gospoda, digoše bunu na nj u Jerusalmu, a on pobježe u Lahis. Ali poslaše za njim u Lahis, i ubiše ga ondje.

²⁸ I donesoše ga na konjma i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u gradu Judinu.

26

¹ Tada sav narod Judin uze Oziju, kome bijaše šesnaest godina, i zacariše ga na mjesto oca njegova Amasije.

² On sazida Elot povrativ ga Judi pošto car poèinu kod otaca svojih.

³ Oziji bijaše šesnaest godina kad se zacari, i carova pedeset i dvije godine u Jerusalmu. Materi mu bijaše ime Jeholija iz Jerusalima.

⁴ On èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Amasija otac njegov.

⁵ I tražaše Boga dokle živ bijaše Zaharija koji razumijevaše utvare Božije; i dokle god tražaše Gospoda, davaše mu sreæu Bog.

⁶ Jer izašav vojevaše s Filistejima, i obori zidove Gatu i zidove Javni i zidove Azotu; i sazida gradove u zemlji Azotskoj i po Filistejima.

⁷ I Bog mu pomože protiv Filisteja i protiv Arapa, koji življahu u Gurvalu, i protiv Maonaca.

⁸ I Amonci davahu dare Oziji, i raznese se ime njegovo do Misira, jer osili veoma.

⁹ I sazida Ozija kule u Jerusalimu na vratima na uglu, i na vratima u dolu, i na uglu, i utvrdi ih.

¹⁰ Sazida i u pustinji kule, i iskopa mnogo studenaca, jer imaše mnogo stoke i u dolinama i u ravnicama, i ratara i vinogradara po brdima i na Karmilu, jer mu mila bješe poljska radnja.

¹¹ I imaše Ozija ubojitu vojsku, koja iðaše u rat u èetama brojem, kako ih izbroji Jeilo pisar i Masija upravitelj, pod upravom Ananije vojvode careva.

¹² Svega na broj bijaše glavara domova otaèkih hrabrijih junaka dvije tisuæe i šest stotina,

¹³ A pod njihovom rukom vojske tri stotine i sedam tisuæa i pet stotina hrabrijih vojnika, da pomažu caru protiv neprijatelja.

¹⁴ I naèini Ozija svoj vojsci štitove i koplja i šljemove i oklope i lukove i kamenje za praæe.

¹⁵ I naèini u Jerusalimu bojne sprave vrlo vješto izmišljene da stoje na kulama i na uglovima da meæu strijele i veliko kamenje; i raznese se ime njegovo daleko, jer mu se divno pomagaaše dokle osili.

¹⁶ Ali kad osili, ponese se srce njegovo, te se pokvari, i sagriješi Gospodu Bogu svojemu, jer uđe u crkvu Gospodnju da kadi na oltaru kadionom;

¹⁷ A za njim uđe Azarija sveštenik i s njim osamdeset sveštenika Gospodnjih hrabrijih ljudi;

¹⁸ I opriješe se caru Oziji govoreæi: nije tvoje, Ozija, kaditi Gospodu, nego sveštenika sinova Aronovijeh koji su posveæeni da kade; izidi iz svetinje, jer si zgriješio, i neæe ti biti na èast pred Gospodom Bogom.

¹⁹ Tada se razgnjevi Ozija držeæi u ruci kadionicu da kadi; i kad se gnjevljaše na sveštenike, izide mu guba na èelu pred svijem svešenicima u domu Gospodnjem kod oltara kadionoga.

²⁰ I pogleda ga Azarija poglavar sveštenièki i svi sveštenici, a on gubav na èelu; i brže ga izvedoše napolje, a i sam pohitje da izide, jer ga Gospod udari.

²¹ I osta car Ozija gubav do smrti svoje, i sjeđaðe u odvojenom domu gubav, jer bi odluèen od doma Gospodnjega; a Jotam sin njegov upravljaše domom carevijem i suđaðe narodu u zemlji.

²² A ostala djela Ozijina prva i pošljednja napisao je prorok Isaija sin Amosov.

²³ I poèinu Ozija kod otaca svojih, i pogreboše ga kod otaca njegovijeh u grobnom polju carskom, jer rekoše: gubav je. I zacari se na njegovo mjesto Jotam sin njegov.

27

¹ Dvadeset i pet godina bijaše Jotamu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusålimu;

materi mu bješe ime Jerusa, kæi Sadokova.

² On èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio Ozija otac njegov, samo što ne uđe u crkvu Gospodnju; ali narod još bijaše pokvaren.

³ On naèini visoka vrata na domu Gospodnjem, i na zidu Ofilu mnogo nazida.

⁴ Još sazida i gradove u gori Judinoj, i u šumama pogradi dvorove i kule.

⁵ I vojeva s carem sinova Amonovijeh i svlada ih; i dadoše mu sinovi Amonovi one godine sto talanata srebra i deset tisuæa kora pšenice i jeëma deset tisuæa. Toliko mu dadoše sinovi Amonovi i druge i treæe godine.

⁶ I tako osili Jotam, jer upravi putove svoje pred Gospodom Bogom svojim.

⁷ A ostala djela Jotamova i svi ratovi njegovi i putovi njegovi, eno su zapisani u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem.

⁸ Dvadeset i pet godina bješe mu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu.

⁹ I poèinu Jotam kod otaca svojih, i pogreboše ga u gradu Davidovu; a na njegovo se mjesto zacari Ahaz sin njegov.

28

¹ Dvadeset godina bijaše Ahazu kad poèe carovati, i carova šesnaest godina u Jerusalimu; ali ne èinjaše što je pravo pred Gospodom kao David otac njegov.

² Jer hođaše putovima careva Izrailjevijeh, i još sali likove Valima.

³ I sam kađاشة u dolini sina Enomova, i sažizaše sinove svoje ognjem po gadnijem djelima onijeh naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.

⁴ I prinošاشة žrtve i kađاشة na visinama i po brdima i pod svakim zelenijem drvetom.

⁵ Zato ga dade Gospod Bog njegov u ruke caru Sirskomu, te ga razbiše i zarobiše mu veliko mnoštvo, i odvedoše ih u Damasak. Još bi dat u ruke i caru Izrailjevu, te ga razbi ljuto.

⁶ Jer Fekaj sin Remalijin pobi sto i dvadeset tisuæa Judejaca u jedan dan, sve hrabrijih ljudi, jer ostaviše Gospoda Boga otaca svojih.

⁷ I Zihrije junak od Jefrema ubi Masiju sina careva i Azrikama upravitelja dvorskoga i Elkanu drugoga do cara.

⁸ I zarobiše sinovi Izrailjevi braæi svojoj dvjesta tisuæa žena i sinova i kæeri; i zaplijeniše velik plijen od njih, i odnesoše plijen u Samariju.

⁹ A ondje bijaše prorok Gospodnji po imenu Odid, i izide pred vojsku koja iđاشة u Samariju, i reèe im: gle, Gospod Bog otaca vaših razgnjevi se na Judejce, zato ih dade u vaše ruke, te ih pobiste ljuto da do neba doprije.

¹⁰ I još mislite podvræi sinove Judine i Jerusalmiske da vam budu robovi i robinje; a nijeste li i vi sami skrivili Gospodu Bogu svojemu?

¹¹ Zato poslušajte me sada, i vratite natrag to roblje što zarobiste braæi svojoj, jer se raspalio gnjev Gospodnji na vas.

¹² Tada ustaše poglavari sinova Jefremovijeh: Azarija sin Joananov, Varahija sin Mesilemotov i Jezekija sin Salumov i Amasa sin Adlajev na one

što se vraćahu s vojske,

¹³ I rekoše im: nećete dovesti ovamo toga roblja, jer bi nam bilo na grijeh pred Gospodom što vi mislite doći na grijehe naše i na krivice naše, jer je velika krivica na nama i gnjev se raspalio na Izrailja.

¹⁴ I ostaviše vojnici roblje i plijen svoj pred knezovima i svijem zborom.

¹⁵ I ustaše ljudi imenovani i uzeše roblje, i sve gole između njih odješe iz plijena; a kad ih odješe i obuše, nahraniše ih i napojiše i namazaše, i odvedoše na magarcima sve iznemogle, i doveđoše ih u Jerihon grad gdje ima mnogo palama, k braći njihovoj, pa se vratiše u Samariju.

¹⁶ U to vrijeme posla car Ahaz k carevima Asirskim da mu pomogu.

¹⁷ Jer još i Idumejci dođoše i razbiše Judu i odvedoše roblje;

¹⁸ I Filisteji udariše na gradove po ravni i na južnom kraju Judinu, i uzeše Vet-Semes, i Ejalon i Gediroth i Sohot i sela njegova i Tamnu i sela njezina i Gimzon i sela njegova, i naseliše se u njima.

¹⁹ Jer Gospod obaraše Judu s Ahaza cara Izrailjeva, jer odvuče Judu da grdno griješi Gospodu.

²⁰ I dođe k njemu Telgat-Felnasar car Asirski, i ojadi ga a ne utvrdi.

²¹ Jer Ahaz uze dio iz doma Gospodnjega i iz doma carskoga i od knezova, i dade caru Asirskom, ali mu ne pomože.

²² I kad bijaše u nevolji, on još veoma griješaše Gospodu; taki bijaše car Ahaz.

²³ I prinošaše žrtve bogovima Damaštanskim, koji ga razbiše, i govoraše: kad bogovi careva Sirskih njima pomažu, prinosiaeu njima žrtve da bi mi pomagali; ali mu oni biše na to da padne on i sav Izrailj.

²⁴ A Ahaz pokupi sudove doma Božijega, i izlomi sudove doma Božijega, i zatvori vrata doma Gospodnjega i naèini sebi oltare po svijem uglovima u Jerusalimu.

²⁵ I u svakom gradu Judinu naèini visine da kadi bogovima tuđim; i gnjevi Gospoda Boga otaca svojih.

²⁶ A ostala djela njegova i svi putovi njegovi prvi i posljednji, eto zapisani su u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.

²⁷ I poèinu Ahaz kod otaca svojih i pogreboše ga u gradu Jerusalimu; ali ga ne metnuše u grob careva Izrailjevijeh. I zacari se na njegovo mjesto Jezeckija sin njegov.

29

¹ Jezeckiji bješe dvadeset i pet godina kad poèe carovati, i carova dvadeset i devet godina u Jerusalimu. Materi mu bješe ime Avija, kaèi Zaharijina.

² I èinjaše što je pravo pred Gospodom sasvijem kako je èinio David otac njegov.

³ Prve godine svojega carovanja, prvoga mjeseca, otvori vrata na domu Gospodnjem, i opravi ih.

⁴ I sazva sveštenike i Levite, i sabra ih na istoènu ulicu,

⁵ I reèe im: èujte me, Leviti, osveštajte se sada i osvetite dom Gospoda Boga otaca svojih, i iznesite neèistotu iz svetinje.

⁶ Jer sagriješiše oci naši i èiniše što je zlo pred Gospodom Bogom našim, i ostaviše ga; i odvrtiše lice svoje od šatora Gospodnjega i okrenuše mu leða;

⁷ I zatvoriše vrata od trijema, i pogasiše žiške, i kadom ne kadiše, niti žrtava paljenica prinosiše u svetinji Bogu Izrailjevu.

⁸ Zato se razgnjevi Gospod na Judu i na Jerusalem, te ih dade da se potucaju, i da budu èudo i potsmijeh, kako vidite svojim oèima.

⁹ Jer eto padoše oci naši od maèa, i sinovi naši i kaèeri naše i žene naše zarobiše se zato.

¹⁰ Sada dakle naumio sam zadati vjeru Gospodu Bogu Izrailjevu, da bi se odvrtila od nas žestina gnjeva njegov.

¹¹ Sinovi moji, ne oklijevajte više, jer je vas izabrao Gospod da stojite pred njim i služite mu, i da mu budete sluge i da mu kadite.

¹² Tada ustaše Leviti Mat sin Amasajev i Joilo sin Azarijin od sinova Katovijeh; a od sinova Merarijevih Kis sin Avdijev i Azarija sin Jaleleilov; i od sinova Girsonovijeh Joah sin Zimin i Eden sin Joahov;

¹³ I od sinova Elisafanovijeh Simrije i Jeilo, i od sinova Asafovijeh Zaharija i Matanija;

¹⁴ I od sinova Amonovijeh Jeilo i Simej, i od sinova Jedutunovijeh Semaja i Ozilo;

¹⁵ I skupiše braæu svoju, i osveštavši se dođoše, kako bješe zapovjedio car po rijeèi Gospodnjoj, da oèiste dom Gospodnji.

16 I ušavši sveštenici u dom Gospodnji da ga oèiste, iznosiše svu neèistotu što nađoše u crkvi Gospodnjoj u trijem doma Gospodnjega; a Leviti kupiše i iznosiše napolje na potok Kedron.

17 A poèeše osveæivati prvoga dana prvoga mjeseca; a osmoga dana toga mjeseca uđoše u trijem Gospodnji, i osveæivaše dom Gospodnji osam dana, i šesnaestoga dana prvoga mjeseca svršiše.

18 Potom dođoše k caru Jezekiji i rekoše: oèistismo sav dom Gospodnji i oltar za žrtve paljenice i sve sudove njegove i sto za postavljanje i sve sudove njegove,

19 I sve sudove koje bješe bacio car Ahaz dokle carovaše griješeæi, i spremismo i osvetismo, i eno ih pred oltarom Gospodnjim.

20 Potom car Jezekija usta rano, i sazva upravitelje gradske, i otide u dom Gospodnji.

21 I dovede sedam junaca i sedam ovnova i sedam jaganjaca i sedam jaraca za grijeh, za carstvo i za svetinju i za Judu; i reèe sinovima Aronovijem sveštenicima da prinesu na oltaru Gospodnjem.

22 Tada zaklaše goveda, i sveštenici uzevši krv njihovu pokropiše oltar; zaklaše i ovnove, i krvlju njihovom pokropiše oltar; i zaklaše jaganjce i krvlju njihovom pokropiše oltar.

23 Potom dovedoše jarce za grijeh pred cara i pred zbor, i oni metnuše ruke svoje na njih.

24 I zaklaše ih sveštenici, i oèistiše krvlju njihovom oltar na oèišæenje svemu Izrailju, jer car zapovjedi da se za sav narod Izrailjev prinese žrtva paljenica i žrtva za grijeh.

²⁵ I postavi Levite u domu Gospodnjem s kimvalima i psaltirima i guslama, kako bješe zapovjedio David i Gad vidjelac carev i Natan prorok; jer od Gospoda bješe zapovijest preko proroka njegovijeh.

²⁶ I tako stajahu Leviti sa spravama Davidovijem a sveštenici s trubama.

²⁷ Tada zapovjedi Jezekija da prinesu žrtvu paljenicu na oltaru. I kad se počè žrtva paljenica, počè se pjesma Gospodnja uz trube i sprave Davida cara Izrailjeva.

²⁸ I sav se zbor klanjaše, i pjevaèi pjevahu i trubaèi trubljahu, i to sve dokle se ne svršì žrtva paljenica.

²⁹ A kad svršìše žrtvu, car i svi koji bijahu s njim padoše i poklonìše se.

³⁰ Potom reèe car i knezovi Levitima da hvale Gospoda rijeèima Davidovijem i Asafa vidioca; i hvališe s velikim veseljem, i savivši se poklonìše se.

³¹ Tada Jezekija progovori i reèe: sada posvetiste ruke svoje Gospodu, pristupite i donesite prinose i žrtve zahvalne u dom Gospodnji. I donese sav zbor prinose i žrtve zahvalne, i ko god bješe voljna srca žrtve paljenice.

³² I na broj bješe žrtava paljenica što donese zbor, sedamdeset volova, sto ovnova, dvjesta jaganjaca, sve za žrtvu paljenicu Gospodu;

³³ A drugih stvari posveæenijeh bješe šest stotina volova i tri tisuæe ovaca.

³⁴ Ali malo bijaše sveštenika, te ne mogahu drijeti svijeh žrtava paljenica; zato im pomagahu braæa njihova Leviti, dokle se ne svršì posao i

dokle se ne osveštaše drugi sveštenici; jer Leviti bijahu radiji osveštati se nego sveštenici.

³⁵ I bijaše vrlo mnogo žrtava paljenica s pretilinom od žrtava zahvalnijeh i naljeva na žrtve paljenice. Tako bi povraæena služba u domu Gospodnjem.

³⁶ I radovaše se Jezekija i sav narod, što Bog upravi narod, jer ovo bi naglo.

30

¹ Potom posla Jezekija k svemu Izrailju i Judi, i napisa knjige sinovima Jefremovijem i Manasi-jinim da doðu u dom Gospodnji u Jerusalem da proslave pashu Gospodu Bogu Izrailjevu.

² Jer car i knezovi njegovi i sav zbor svijeæaše u Jerusalmu da slave pashu drugoga mjeseca.

³ Jer je ne mogaše slaviti u to vrijeme, jer ne bijaše dosta sveštenika posveæenijeh i narod se ne bješe skupio u Jerusalem.

⁴ I to bi po volji caru i svemu zboru.

⁵ I odrediše da oglase po svemu Izrailju od Virsaveje do Dana da doðu u Jerusalem da proslave pashu Gospodu Bogu Izrailjevu, jer je odavna ne bjehu slavili kako je napisano.

⁶ I tako otidoše glasnici s knjigama od cara i od knezova po svemu Izrailju i Judi, i po zapovijesti carevoj govorahu: sinovi Izrailjevi, obratite se ka Gospodu Bogu Avramovu, Isakovu i Izrailjevu, pa æ se i on obratiti k ostatku koji ste ostali od ruku careva Asirskih.

⁷ Ne budite kao oci vaši i kao braæa vaša što griješiše Gospodu Bogu otaca svojih, te ih dade da budu èudo, kako vidite.

⁸ Ne budite dakle tvrdovrati kao oci vaši, dajte ruke Gospodu i hodite u svetinju njegovu koju je osvetio navijek, i služite Gospodu Bogu svojemu, pa æe se odvratiti od vas žestina gnjeva njegova.

⁹ Jer ako se obratite ka Gospodu, braæa æe vaša i sinovi vaši steæi milost u onijeh koji ih zarobiše, te æe se vratiti u ovu zemlju; jer je Gospod Bog vaš milostiv i žalostiv, i neæe odvratiti lica od vas, ako se obratite k njemu.

¹⁰ A kad ti glasnici iđahu od grada do grada po zemlji Jefremovoj i Manasijinoj dori do Zavulona, potsmijevahu im se i rugahu im se.

¹¹ Ali neki od Asira i od Manasije i od Zavulona pokorivši se dođoše u Jerusalim.

¹² I nad Judu dođe ruka Gospodnja, te im dade jedno srce da uèine što bješe zapovjedio car i knezovi po rijeèi Gospodnjoj.

¹³ I skupi se u Jerusalim mnoštvo naroda da praznuju praznik prijesnijeh hljebova drugog mjeseca, i bi sabor veoma velik.

¹⁴ Tada se podigoše, i oboriše oltare što bijahu u Jerusalimu, i sve oltare kadione oboriše i baciše u potok Kison.

¹⁵ Potom zaklaše pashu èetrnaestoga dana drugoga mjeseca; a sveštenici i Leviti postidjevši se osveštaše se, i unesoše žrtve paljenice u dom Gospodnji.

¹⁶ I stadoše svojim redom kako treba po zakonu Mojsija sluge Božijega; i sveštenici kropiše krvlju primajuæi iz ruke Levitima.

¹⁷ I jer ih mnogo bijaše u zboru koji se ne bjehu osveštali; zato Leviti klahu pashu za svakoga koji

ne bješe èist da bi ih posvetili Gospodu.

¹⁸ Jer mnoštvo naroda, mnogi od Jefrema i od Manasije i od Isahara i od Zavulona ne oèistiše se, nego jedoše pashu ne kako je napisano. Ali se za njih pomoli Jezekija govoreæi: Gospod blagi neka oèisti svakoga,

¹⁹ Ko je upravio srce svoje da traži Boga Gospoda, Boga otaca svojih, ako i ne bi bio èist prema svetom oèišæenju.

²⁰ I usliši Gospod Jezekiju, i saèuva narod.

²¹ I tako sinovi Izrailjevi koji bjehu u Jerusalimu praznovaše praznik prijesnijeh hljebova sedam dana u velikom veselju, i hvaljahu Gospoda svaki dan Leviti i sveštenici uz oruđa za slavu Gospodnju.

²² I Jezekija govori ljubazno sa svijem Levitima koji vješti bijahu službi Gospodnjoj; i jedoše o prazniku sedam dana prinoseæi žrtve zahvalne i slaveæi Gospoda Boga otaca svojih.

²³ I sav zbor dogovori se da praznuje još sedam dana; i praznovaše još sedam dana u veselju.

²⁴ Jer Jezekija car Judin dade zboru tisuæu junaca i sedam tisuæa ovaca; a knezovi dadoše zboru tisuæu junaca i deset tisuæa ovaca; i osvešta se mnogo sveštenika.

²⁵ I tako se provešeli sav zbor Judin i sveštenici i Leviti, i sav zbor što bješe došao od Izrailja, i došljaci što bjehu došli iz zemlje Izrailjeve i koji življahu u zemlji Judinoj.

²⁶ I bi veselje veliko u Jerusalimu; jer od vremena Solomuna sina Davidova cara Izrailjeva ne bi tako u Jerusalimu.

²⁷ Potom ustaše sveštenici i Leviti i blagosloviše narod; i uslišen bi glas njihov, i molitva njihova dođe u stan svetinje Gospodnje na nebo.

31

¹ A kad se sve ovo svrši, svi sinovi Izrailjevi što se nađoše ondje, zađoše po gradovima Judinijem, i izlomiše likove i isjekoše lugove, i oboriše visine i oltare po svoj zemlji Judinoj i Venijaminovoj i po zemlji Jefremovoj i Manasijinoj, dokle sve ne svršiše; potom se vratiše svi sinovi Izrailjevi svak na svoje našljedstvo, u svoje gradove.

² A Jezekija opet uredi redove svešteničke i Levitske po redovima njihovijem, svakoga po službi njegovoj, sveštenike i Levite, za žrtve paljenice i zahvalne, da služe, i da slave i hvale Gospoda na vratima okola njegovga.

³ I odredi dio carski od blaga svojega za žrtve paljenice, što se prinose jutrom i večerom i za žrtve paljenice što se prinose u subote i na mladine i na praznike, kako je napisano u zakonu Gospodnjem.

⁴ I zapovjedi narodu, Jerusalimljanima, da daju dio sveštenicima i Levitima, da se jače drže zakona Gospodnjega.

⁵ A eim se to razglasi, stadoše donositi sinovi Izrailjevi silu prvina od žita i od vina i od ulja i od meda i svakoga roda zemaljskoga; i desetka od svega donosiše vrlo mnogo.

⁶ I sinovi Izrailjevi i Judini koji življahu po gradovima Judinijem, donosiše i oni desetak

od goveda i ovaca, i desetak od svetijeh stvari posveæenijeh Gospodu Bogu njihovu, i metaše u gomile.

⁷ Treæega mjeseca poèeše metati u gomile, a sedmoga mjeseca svršiše.

⁸ I dođe Jezekija s knezovima, i vidjevši gomile blagosloviše Gospoda i narod njegov Izrailja.

⁹ I Jezekija zapita sveštenike i Levite za gomile.

¹⁰ A Azarija poglavar sveštenički od doma Sadokova reèe mu: otkad poèeše donositi ove priloge u dom Gospodnji, jedemo i siti smo i pretjeèe mnogo, jer je Gospod blagoslovio svoj narod, te je preteklo ovo mnoštvo.

¹¹ Tada zapovjedi Jezekija da se naèine klijeti u domu Gospodnjem; i naèiniše;

¹² I ondje ostavljahu vjerno priloge i desetke i stvari posveæene; i nad tijem bješe poglavar Honanija Levit i Simej brat mu, drugi do njega.

¹³ A Jehilo i Azazija i Nahat i Asailo i Jerimot i Jozavad i Elilo i Ismahija i Mat i Venaja bijahu nastojnici pod rukom Honanije i brata mu Simeja po naredbi cara Jezekije i Azarije starješine u domu Božijem.

¹⁴ A Korej sin Jemne Levita, vratar na istoku, bijaše nad onijem što se dragovoljno prinošaše Bogu, da bi razdjeljivao prinos Gospodnji i stvari svete nad svetijem.

¹⁵ A pod njim bješe Eden i Minijamin i Isus i Semaja i Amarija i Sehanija po gradovima svešteničkim, ljudi pouzdani, da razdaju braæi svojoj dijelove, velikomu i malomu,

¹⁶ Osim muškinja u rodu njihovu od tri godine

i više, svakomu koji ulažae u dom Gospodnji na posao svakidašnji po dužnosti njihovoj u službi njihovoj po redu njihovu,

¹⁷ I onima koji biše izbrojeni u rodu sveštènièkom po domovima otaca njihovijeh, i Levitima od dvadeset godina i više po službi njihovoj po redovima njihovijem,

¹⁸ I porodici njihovoj, svoj djeci njihovoj, ženama njihovijem, sinovima njihovijem i kœerima njihovijem, svemu mnoštvu; jer se vjerno posvetiše svetinji;

¹⁹ I sinovima Aronovijem sveštènicima u podgrađima gradova njihovijeh, po svijem gradovima, ljudi imenovani davahu dijelove svakome muškarcu između sveštenika i svakomu roda Levitskoga.

²⁰ I tako uèini Jezekija u svoj zemlji Judinoj; i èinjaše što je dobro i pravo i istinito pred Gospodom Bogom njegovijem.

²¹ I u svakom poslu koji poèe za službu doma Božijega i u zakonu i u zapovijesti tražeæi Boga svojega, truđae se svijem srcem svojim, i sreæan bijaše.

32

¹ Poslije tìjeh stvari i pošto se one utvrdiše, dođe Senahirim car Asirski, i uđe u zemlju Judinu, i opkoli tvrde gradove, i mišljaše ih osvojiti.

² A kad vidje Jezekija gdje dođe Senahirim i gdje se okrenu da udari na Jerusolim,

³ Uèini vijeæe s knezovima svojim i s junacima svojim da zaroni izvore vodene, koji bijahu iza grada, i pomogoše mu.

⁴ Jer se sabra mnoštvo naroda, te zaroniše sve izvore i potok koji teèe posred zemlje govoreæi: zašto kad doðu carevi Asirski da naðu toliko vode?

⁵ I ohrabri se, te ozida vas zid oboreni, i podiže kule, i spolja ozida još jedan zid; i utvrdi Milon u gradu Davidovu, i naèini mnogo oružja i štitova.

⁶ I postavi vojvode nad narodom, i sabra ih k sebi na ulicu kod vrata gradskih, i govori im ljubazno i reèe:

⁷ Budite slobodni i hrabri, ne bojte se i ne plašite se cara Asirskoga ni svega mnoštva što je s njim, jer je s nama veæi nego s njim.

⁸ S njim je mišica tjelesna a s nama je Gospod Bog naš da nam pomože i da bije naše bojeve. I narod se osloni na rijeèi Jezekeje cara Judina.

⁹ Potom Senahirim car Asirski dok bješe na Lahisu sa svom silom svojom, posla sluge svoje u Jerusalem k Jezekiji caru Judinu i ka svemu narodu Judinu koji bijaše u Jerusalemu, i poruèi:

¹⁰ Ovako veli Senahirim car Asirski: u što se uzdate, te stojite u Jerusalemu zatvoreni?

¹¹ Ne nagovara li vas Jezekija da vas pomori glaðu i žeðu govoreæi: Gospod Bog naš izbaviæe nas iz ruku cara Asirskoga?

¹² Nije li taj Jezekija oborio visine njegove i oltare njegove, i zapovjedio Judi i Jerusalimljanima govoreæi: klanjajte se samo pred jednijem oltarom i na njemu kadite?

¹³ Eda li ne znate šta sam uèinio ja i moji stari

od svijeh naroda na zemlji? jesu li bogovi naroda zemaljskih mogli izbaviti zemlju svoju iz mojih ruku?

¹⁴ Koji je između svijeh bogova onijeh naroda koje zadržše oci moji, mogao izbaviti svoj narod iz mojih ruku, da bi mogao vaš bog vas izbaviti iz moje ruke?

¹⁵ Nemojte dakle da vas vara Jezeckija i da vas tako nagovara, i ne vjerujte mu; jer nijedan bog nijednoga naroda ili carstva nije mogao izbaviti naroda svojega iz mojih ruku ni iz ruku mojih otaca, akamoli æe vaši bogovi izbaviti vas iz mojih ruku?

¹⁶ I još više govoriše sluge njegove na Gospoda Boga i na Jezeckiju slugu njegova.

¹⁷ A i knjigu napisa ružeæi Gospoda Boga Izrailjeva i govoreæi na nj rijeèima: kao što bogovi naroda zemaljskih nijesu izbavili svojega naroda iz mojih ruku, tako neæe ni Bog Jezeckijin izbaviti naroda svojega iz mojih ruku.

¹⁸ I vikahu iza glasa Judejski narodu Jerusalimskom koji bijaše na zidu da ih uplaše i smetu da bi uzeli grad.

¹⁹ I govorahu o Bogu Jerusalimskom kao o bogovima naroda zemaljskih, koji su djelo ruku èovjeèijih.

²⁰ Tada se pomoli toga radi car Jezeckija i prorok Isaija sin Amosov, i vapiše k nebu.

²¹ I posla Gospod anđela, koji pobi sve junake i vojvode i knezove u vojsci cara Asirskoga, te se vrati sa sramotom u svoju zemlju. I kad uđe u kuæu svojega boga, ubiše ga ondje maèem koji izidoše od bedara njegovijeh.

²² Tako saèuva Gospod Jezekiju i narod Jerusalimski od ruku Senahirima cara Asirskoga i od ruku svih drugih, i èuva ih na sve strane.

²³ I mnogi donošahu dare Gospodu u Jerusalem i zaklade Jezekiji caru Judinu; i od tada se uzvisi pred svijem narodima.

²⁴ U to vrijeme razbolje se Jezekija na smrt, i pomoli se Gospodu, koji mu progovori i uèini mu èudo.

²⁵ Ali Jezekija ne postupi prema dobru koje mu se uèini, jer se ponese srce njegovo; zato se podiže na nj gnjev i na Judu i na Jerusalem.

²⁶ Ali se ponizi Jezekija zato što se bješe ponijelo srce njegovo, i on i Jerusallimljani, te ne dođe na njih gnjev Gospodnji za života Jezekijina.

²⁷ A imaše Jezekija vrlo veliko blago i slavu; i naèini sebi riznice za srebro i zlato i za drago kamenje i za mirise i za štitove i za svakojake zaklade,

²⁸ I staje za dohode od žita i od vina i od ulja, i staje za svakojaku stoku, i torove za ovce.

²⁹ I gradove sazida sebi, i imaše mnogo stoke, i ovaca i goveda, jer mu Bog dade veoma veliko blago.

³⁰ Isti Jezekija zagati gornji izvor vode Giona, i pravo je svede dolje na zapadnu stranu grada Davidova; i bijaše sreæan Jezekija u svakom poslu svom.

³¹ Samo kad dođoše poslanici knezova Vavilonskih, koji poslaše k njemu da raspitaju za èudo koje bi u zemlji, ostavi ga Bog da bi ga iskušao da bi se znalo sve što mu je u srcu.

³² A ostala djela Jezekijina i milosti njegove,

eto, to je zapisano u utvari proroka Isaije sina Amosova i u knjizi o carevima Judinijem i Izrailjevijem.

³³ I poèinu Jezekija kod otaca svojih, i pogreboše ga više grobova sinova Davidovijeh; i uèiniše mu na smrti èast svi Judejci i Jerusalimljani. A na njegovo se mjesto zacari Manasija sin njegov.

33

¹ Dvanaest godina bješe Manasiji kad poèe carovati, i carova pedeset i pet godina u Jerusalmu.

² A èinjaše što je zlo pred Gospodom po gadnijem djelima onijeh naroda koje odagna Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.

³ Jer opet pogradi visine, koje bješe raskopao Jezekija otac njegov, i podiže oltare Valima, i naèini lugove, i klanjaše se svoj vojsci nebeskoj i služaše joj.

⁴ Naèini oltare i u domu Gospodnjem, za koji bješe rekao Gospod: u Jerusalmu æe biti ime moje dovijeka.

⁵ Naèini oltare svoj vojsci nebeskoj u dva trijema doma Gospodnjega.

⁶ I provodi sinove svoje kroz oganj u dolini sina Ènomova, i gledaše na vremena i gataše i vraèaše, i uredi one što se dogovaraju s duhovima i vraèare, i èinjaše vrlo mnogo što je zlo pred Gospodom gnjeveæi ga.

⁷ I postavi lik rezan koji naèini u domu Božijem, za koji bješe rekao Bog Davidu i Solomunu sinu njegovu: u ovom domu i u

Jerusalimu, koji izabrah između svih plemena Izrailjevijeh, namjestiæu ime svoje do vijeka.

⁸ I neæu više krenuti noge sinovima Izrailjevijem iz zemlje koju sam odredio ocima vašim, ako samo uzdrže i ustvore sve što sam im zapovjedio preko Mojsija, sav zakon i uredbe i sudove.

⁹ Ali Manasija zavede Judu i Jerusalem, te èiniše gore nego narodi koje istrijebi Gospod ispred sinova Izrailjevijeh.

¹⁰ I Gospod govoraše Manasiji i narodu njegovu, ali ne htješe slušati.

¹¹ Zato dovede Gospod na njih glavare od vojske cara Asirskoga, i uhvatiše Manasiju u trnju, i svezavši ga u dvoje verige mjedene odvedoše ga u Vavilon.

¹² I kad bijaše u nevolji, moljaše se Gospodu Bogu svomemu, i ponizi se veoma pred Bogom otaca svojih.

¹³ I moleæi se umoli mu se, te usliši molitvu njegovu i povrati ga u Jerusalem na carstvo njegovo. Tada pozna Manasija da je Gospod Bog.

¹⁴ A poslije toga ozida zid iza grada Davidova sa zapada Gionu, od samoga potoka pa do ribljih vrata i oko Ofila, i izvede ga vrlo visoko; i postavi vojvode po svijem tvrdijem gradovima Judinijem.

¹⁵ I iznese iz doma Gospodnjega bogove tuđe i lik i sve oltare koje bješe naèinio na gori doma Gospodnjega i u Jerusalimu, i baci iza grada.

¹⁶ Pa opravi oltar Gospodnji i prinese na njemu žrtve zahvalne i u slavu, i zapovjedi Judejcima da služe Gospodu Bogu Izrailjevu.

¹⁷ Ali narod još prinošаше žrtve na visinama, ali samo Gospodu Bogu svojemu.

¹⁸ A ostala djela Manasijina i molitva njegova Bogu njegovu i riječi koje mu govoriše vidioci u ime Gospoda Boga Izrailjeva, to je sve u knjizi o carevima Izrailjevijem.

¹⁹ A molitva njegova i kako se umolio, i svi grijesi njegovi i prijestupi, i mjesta gdje je pogradio visine i podigao lugove i likove rezane prije nego se ponizi, to je sve zapisano u knjigama proročkim.

²⁰ I poèinu Manasija kod otaca svojih, i pogreboše ga u domu njegovu. A na njegovo se mjesto zacari Amon sin njegov.

²¹ Dvadeset i dvije godine imaše Amon kad poèe carovati, i carova dvije godine u Jerusalmu.

²² I èinjaše što je zlo pred Gospodom kao što je èinio Manasija otac mu; jer svijem likovima rezanijem, koje naèini Manasija otac njegov, prinošаше Amon žrtve i služаше im.

²³ Ali se ne ponizi pred Gospodom, kao što se ponizi Manasija otac njegov; nego isti Amon još više griješаше.

²⁴ I pobuniše se na nj sluge njegove, i ubiše ga u kuæi njegovoj.

²⁵ Tada pobi narod zemaljski sve koji se bijahu pobunili na cara Amona, i zacari narod zemaljski Josiju sina njegova na njegovo mjesto.

34

¹ Osam godina bijaše Josiji kad poèe carovati, i carova trideset i jednu godinu u Jerusalmu.

² On èinjaše što je pravo pred Gospodom i hođaše putovima Davida oca svojega i ne otstupaše ni nadesno ni nalijevo.

³ Jer osme godine carovanja svojega, dok još bješe dijete, poèe tražiti Boga Davida oca svojega; a dvanaeste godine poèe èistiti Judeju i Jerusalem od visina i od lugova i od likova rezanijeh i livenijeh.

⁴ Jer pred njim raskopaše oltare Valima, i likove sunèane koji bijahu na njima isijeèe, i gajeve, i likove rezane i livene izlomi i satr, i razasu po grobovima onijeh koji im prinosiše žrtve;

⁵ A kosti sveštenieke sažeže na oltarima njihovijem; i oèisti Judeju i Jerusalem;

⁶ Tako i gradove Manasijine i Jefremove i Simeunove i do Neftalima, i pustoši njihove unaokolo.

⁷ I tako obori oltare i gajeve, i likove izlomi i satr, i sve likove sunèane isijeèe po svoj zemlji Izrailjevoj; potom se vrati u Jerusalem.

⁸ A osamnaeste godine carovanja svojega, pošto oèisti zemlju i dom, posla Safana sina Azalijina i Masiju zapovjednika gradskoga i Joaha sina Joahazova, pametara, da se opravi dom Gospoda Boga njegov.

⁹ I oni otidoše ka Helkiji poglavaru svešteniekom, i predaše novce donesene u dom Božji, koje skupiše Leviti vratari od sinova Manasijinih i Jefremovijeh i od svega ostatka Izrailjeva, i od svega Jude i Venijamina, pa se vratiše u Jerusalem;

¹⁰ I dadoše nastojnicima nad poslom, koji

bijahu nad domom Gospodnjim, a oni ih davahu poslenicima koji rađahu u domu Gospodnjem opravljajuæi što je trošno i utvrđujuæi dom;

¹¹ Davahu drvodjeljama i kamenarima da se kupuje kamenje tesano i drvo za grede i da se pobrvnaju kuæe koje bijahu razvalili carevi Judini.

¹² A ti ljudi rađahu vjerno posao; i nad njima bijahu postavljeni Jat i Ovadija Leviti od sinova Merarijevih, i Zaharija i Mesulam od sinova Katovijeh da nastoje oko posla; i ti Leviti svi umijahu udarati u sprave muzièke.

¹³ I bijahu nad nosiocima i nad svijem poslenicima u svakoj službi, i pisari i upravitelji i vratari bijahu Leviti.

¹⁴ I kad iznošahu novce donesene u dom Gospodnji, nađe Helkija sveštenik knjigu zakona Gospodnjega danoga preko Mojsija.

¹⁵ I kaza Helkija Safanu pisaru i reèe: nađoh zakonik u domu Gospodnjem. I dade Helkija knjigu Safanu.

¹⁶ A Safan odnese knjigu caru i javi mu govoreæi: sluge tvoje rade sve što im je zapovjedenno.

¹⁷ Jer pokupivši novce što se nađoše u domu Gospodnjem, dadoše ih nastojnicima i poslenicima.

¹⁸ I još kaza Safan pisar caru govoreæi: knjigu mi dade Helkija sveštenik. I proèita je Safan caru.

¹⁹ A kad car èu šta govori zakon, razdrije haljine svoje.

²⁰ I zapovjedi car Helkiji i Ahikamu sinu

Safanovu i Avdonu sinu Mihejinu i Safanu pisaru i Asaji sluzi carevu, govoreæi:

²¹ Idite upitajte Gospoda za me i za ostatak u Izrailju i Judi radi rijeèi ove knjige što se naðe, jer je velik gnjev Gospodnji koji se izlio na nas zato što oci naši ne dræaše rijeèi Gospodnje da èine sve onako kako je napisano u ovoj knjizi.

²² I tako otide Helkija i ljudi carevi k Oldi proroèici, æeni Saluma sina Tekuja sina Asre riznièara, a ona sjeðaðe u Jerusalmu u drugom kraju, i govoriše s njom o tom.

²³ A ona im reèe: ovako veli Gospod Bog Izrailjev: kaæite èovjeku koji vas je poslao k meni:

²⁴ Ovako veli Gospod: evo pustiaæu zlo na to mjesto i na stanovnike njegove, sve kletve napisane u knjizi, koju su proèitali caru Judinu.

²⁵ Zato što me ostaviše i kadiše drugim bogovima da bi me gnjevili svijem djelima ruku svojih, zato æe se izliti gnjev moj na to mjesto i neæe se ugasiti.

²⁶ A caru Judinu koji vas je poslao da upitate Gospoda, ovako mu recite: ovako veli Gospod Bog Izrailjev za rijeèi koje si èuo:

²⁷ Što je odmeknulo srce tvoje i ponizio si se pred Bogom kad si èuo što je rekao za to mjesto i za stanovnike njegove, i ponizivši se preda mnogom razdro si haljine svoje i plakao preda mnogom, zato i ja usliših tebe, veli Gospod.

²⁸ Evo, ja æu te pribrati k ocima tvojim, i na miru æeš biti pribran u grob svoj, i neæeš vidjeti svojim oèima zla koje æu pustiti na to mjesto i na

stanovnike njegove. I kazaše to caru.

²⁹ Tada posla car te skupi sve starješine Judine i Jerusalimske.

³⁰ I otide car u dom Gospodnji i svi ljudi iz zemlje Judine i Jerusalimljani, i sveštenici i Leviti i vas narod, malo i veliko, i proèita im sve rijeèi knjige zavjetne, koja se nađe u domu Gospodnjem.

³¹ I car stojeæi na svom mjestu zadade vjeru pred Gospodom da æe iæi za Gospodom i držati zapovijesti njegove i svjedoèanstva njegova i uredbe njegove svijem srcem i svom dušom svojom vršeæi rijeèi toga zavjeta napisane u toj knjizi.

³² I kaza, te pristaše svi koji se nađoše u Jerusalimu i u plemenu Venijaminovu; i èinjahu Jerusalimljani po zavjetu Boga Boga otaca svojih.

³³ I ukide Josija sve gadove po svijem krajevima sinova Izrailjevih, i uèini, te svi koji bijahu u Izrailju služahu Gospodu Bogu svojemu. Svega vijeka njegova ne odstupiše od Gospoda Boga otaca svojih.

35

¹ I praznova Josija u Jerusalimu pashu Gospodu; i klaše pashu èetрнаestoga dana prvoga mjeseca.

² I postavi sveštenike u službe njihove, i utvrdi ih da služe u domu Gospodnjem.

³ I reèe Levitima, koji uèahu vas narod Izrailjev i bijahu posveæeni Gospodu: namjestite sveti kovèeg u domu koji je sazidao Solomun sin Davidov car Izrailjev, ne treba više da ga

nosite na ramenima; sada služite Gospodu Bogu svojemu i narodu njegovu Izrailju.

⁴ I pripravite se po domovima otaca svojih po redovima svojim kako je naredio David car Izrailjev i Solomun sin njegov.

⁵ I stojte u svetinji po redovima domova otaèkih braæe svoje, sinova narodnijeh, i po redovima domova otaèkih meðu Levitima.

⁶ I tako zakoljite pashu, i osveštajte se i pripravite braæu svoju da bi èinili kako je rekao Gospod preko Mojsija.

⁷ I Josija dade narodu od stoke jaganjaca i jariæa, sve za pashu, svjema koji bijahu ondje, na broj dvije tisuæe i šest stotina, i tri tisuæe goveda, sve od careva blaga.

⁸ I knezovi njegovi dadoše dragovoljno narodu, sveštenicima i Levitima: Helkija i Zaharija i Jehilo starješine u domu Božijem dadoše sveštenicima za pashu dvije tisuæe i šest stotina jaganjaca i jariæa i tri stotine goveda.

⁹ A Honanija i Semaja i Natanilo braæa njegova, i Asavija i Jeilo i Jozavad, poglavari Levitski dadoše Levitima za pashu pet tisuæa jaganjaca i jariæa, i pet stotina goveda.

¹⁰ I kad bi spremljeno za službu, stadoše sveštenici na svoje mjesto i Leviti u redovima svojim po zapovijesti carevoj.

¹¹ I klahu pashu, i sveštenici krophljahu krvlju primajuæi iz njihovijeh ruku, a Leviti derahu.

¹² I odvojiše žrtvu paljenicu da dadu narodu po redovima domova otaèkih da se prinese Gospodu, kako je napisano u knjizi Mojsijevoj. Tako uèiniše i s govedima.

¹³ I pekoše pashu na ognju po obièaju; a druge posveæene stvari kuhaše u loncima i u kotlovima i u tavama, i razdavaše brzo svemu narodu.

¹⁴ Potom gotoviše sebi i sveštenicima; jer sveštenici sinovi Aronovi imahu posla oko žrtava paljenica i pretilina do noæi; zato Leviti gotoviše i sebi i sveštenicima sinovima Aronovijem.

¹⁵ I pjevaèi sinovi Asafovi stajahu na svom mjestu po zapovijesti Davidovoj i Asafovoj i Emanovoj i Jedutuna vidioca careva; i vratari na svakim vratima; ne micahu se od službe svoje, nego braæa njihova, ostali Leviti, gotoviše im.

¹⁶ Tako bi ureðena sva služba Gospodnja u onaj dan da se proslavi pasha i prinesu žrtve paljenice na oltaru Gospodnjem po zapovijesti cara Josije.

¹⁷ I praznovaše sinovi Izrailjevi koji se naðoše ondje pashu u to vrijeme i praznik prijesnijeh hljebova sedam dana.

¹⁸ I ne bi pasha praznovana kao ova u Izrailju od vremena Samuila proroka, niti koji careva Izrailjevijeh praznova pashu kao što je praznova Josija sa sveštenicima i Levitima i sa svijem Judom i Izrailjem što ga se naðe, i s Jerusalimljanima.

¹⁹ Osamnaeste godine carovanja Josijina praznovana bi ta pasha.

²⁰ Poslije svega toga, kad Josija uredi dom, doðe Nehaon car Misirski da bije Harkemis na Efratu, i Josija izide preda nj.

²¹ A on posla k njemu poslanike i poruèi: šta

ja imam s tobom, care Judin? ne idem ja danas na tebe, nego na dom koji vojuje na mene, i Bog mi je zapovjedio da pohitam. Prođi se Boga koji je sa mnom, da te ne ubije.

²² Ali se Josija ne odvrati od njega, nego se preobueèe da se bije s njim, i ne posluša rijeèi Nehaonovijeh iz usta Božjih, nego dođe da se pobije u polju Megidonskom.

²³ I strijelci ustrijeliše cara Josiju, i car reèe slugama svojim: izvezite me odavde, jer sam ljuto ranjen.

²⁴ I skidoše ga sluge njegove s kola, i metnuše na druga kola koja imaše, i odvezoše ga u Jerusolim; i umrije, i bi pogreben u groblju otaca svojih. I sav Juda i Jerusolim plaka za Josijom.

²⁵ I prorok Jeremija narica za Josijom. I svi pjevaèi i pjevaèice spominjaše u tužbalicama svojim Josiju do današnjega dana, i uvedoše ih u obièaj u Izrailju, i eto napisane su u plaèu.

²⁶ A ostala djela Josijina i milostinje njegove, kako piše u zakonu Gospodnjem,

²⁷ Djela njegova prva i pošljednja, eto zapisana su u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem.

36

¹ Tada uze narod zemaljski Joahaza sina Josijina, i zacariše ga na mjesto oca njegova u Jerusalimu.

² Dvadeset i tri godine imaše Joahaz kad poèe carovati, i carova tri mjeseca u Jerusalimu.

³ Jer ga svrže car Misirski u Jerusalimu i oglobi zemlju sto talanata srebra i talanat zlata.

⁴ I postavi car Misirski Elijakima brata njegova carem nad Judom i Jerusalimom, i predje mu ime Joakim; a Joahaza brata njegova uze Nehaon i odvede ga u Misir.

⁵ Dvadeset i pet godina bijaše Joakimu kad počè carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu; i èinjaše zlo pred Gospodom Bogom svojim.

⁶ I dođe na nj Navuhodonosor car Vavilonski, i sveza ga u dvoje verige mjedene i odvede ga u Vavilon.

⁷ I sudove doma Gospodnjega odnese Navuhodonosor u Vavilon, i metnu ih u crkvu svoju u Vavilonu.

⁸ A ostala djela Joakimova i gadovi koje je èinio, i što se na njemu nađe, eto, to je zapisano u knjizi o carevima Izrailjevijem i Judinijem; i zacari se na njegovo mjesto Joahin sin njegov.

⁹ Bijaše Joahinu osam godina kad počè carovati, i carova tri mjeseca i deset dana u Jerusalimu; i èinjaše što je zlo pred Gospodom.

¹⁰ I kad prođe ona godina, posla car Navuhodonosor, te ga odnesoše u Vavilon sa zakladima doma Gospodnjega, a carem postavi Sedekiju brata njegova nad Judom i Jerusalimom.

¹¹ Dvadeset i jedna godina bijaše Sedekiji kad počè carovati, i carova jedanaest godina u Jerusalimu.

¹² I èinjaše zlo pred Gospodom Bogom svojim, i ne pokori se pred Jeremijom prorokom, koji mu govoraše iz usta Gospodnjih;

¹³ Nego se još odvrže od cara Navuhodonosora,

koji ga bješe zakleo Bogom; i otvrdnu vratom svojim i uprije se srcem svojim da se ne obrati ka Gospodu Bogu Izrailjevu.

14 I svi glavari između sveštenika i narod griješiše veoma mnogo po svijem gadnijem djelima drugih naroda, skvrneæi dom Gospodnji, koji bješe osvetio u Jerusalmu.

15 I Gospod Bog otaca njihovijeh slaše k njima zarana jednako glasnike svoje, jer mu bješe žao naroda njegova i stana njegova.

16 A oni se rugahu glasnicima Božjim, i ne marahu za rijeèi njegove, i smijahu se prorocima njegovijem, dokle se ne raspali gnjev Gospodnji na narod njegov, te ne bi lijeka.

17 I dovede na njih cara Haldejskoga, koji pobi mladiaæ njihove maèem u domu svetinje njihove, i ne požali ni mladiaæa ni djevojke, ni starca ni nemoæna. Sve mu dade u ruke.

18 I sve sudove doma Božijega, velike i male, i blago doma Gospodnjega i blago carevo i knezova njegovijeh, sve odnese u Vavilon.

19 I upališe dom Božji, i razvališe zid Jerusalmi, i sve dvorove u njemu popališe ognjem, i iskvariše sve dragocjene zaklade njegove.

20 I što ih osta od maèa, odnese ih u Vavilon i biše robovi njemu i sinovima njegovijem, dokle ne nasto carstvo Persijsko,

21 Da se ispuni rijeè Gospodnja koju reèe us-tima Jeremijinijem, dokle se zemlja ne izdovolji subotama svojim, jer poèivaše za sve vrijeme dokle bješe pusta, dokle se ne navrši sedamdeset godina.

22 Ali prve godine Kira cara Persijskoga, da

bi se ispunila rijeè Gospodnja koju reèe na usta Jeremijina, podiže Gospod duh Kira cara Persijskoga, te oglasi po svemu carstvu svojemu i raspisa govoreæi:

²³ Ovako veli Kir car Persijski: sva carstva zemaljska dao mi je Gospod Bog nebeski, i on mi je zapovjedio da mu sazidam dom u Jerusalimu u Judeji. Ko je između vas od svega naroda njegova? Gospod Bog njegov neka bude s njim, pa nek ide.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27